

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 18/2011

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 05.септембра 2012. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Добар дан.

Присутни су:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **Браниоци: Недић, Миловић, Петровић, Ресавац, Крстић, Радуловић и**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви мењате Бошковића и Константиновића и Ви мењате Небојшу Стојиљковића? Кад му је позлило. Добро.

- **И ту су од оптужених Хајдари Самет, Хајдари Ферат, Мемиши Агуш, Нухију Шемси, Садику Селимон, Хајдари Ферат и**
- **Преводиоци Еда Радоман-Перковић и Гани Морина.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес настави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фатон, да ли сам видела Фатона? Јесам, Хајдари Фатон. Да ли сам констатовала све оптужене? Шемси Нухију то сам рекла, ту је. И сада ћемо да наставимо претрес.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес настави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је у суду вештак Слободан Савић, који је јуче прегледао документацију коју смо добили, која се односи на ова тела која су пронађена у контејнеру, затим обдуцирана и затим касније приликом реобдукције и извршена њихова анализа. Вештак је раније то прегледао па је сада, па ће нам сад рећи према оним задацима како је суд јуче упутио да ли има неке нове документације, да ли има разлике у налазу и мишљењу и закључцима вештака у односу на оно раније, да ли сада може да се констатује или не и да ли има разлике у мишљењу. Да ли на овим траговима који су пронађени има заживотног или постморталног сечења.

Пред судом је вештак проф.др Слободан Савић, са подацима као на списку сталних судских вештака, подсећајући га суд на заклетву коју је већ положио у овом предмету, па изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам докторе шта сте прегледали јуче, да ли је то исто или различито, потпуније или непотпуније?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Ево овако лагано могу због превода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Од стране суда јуче ми је достављена документација која је накнадно стигла из Хашког трибунала, дакле после извршеног судско-медицинског вештачења и прегледом компакт диска који ми је достављен, утврдио сам да се на њему налазе три документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је, превод иде, можете слободно, превод је у реду.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Један документ носи назив на енглеском језику „certified documents“. У њему се налази девет фајлова у ПДФ формату, а у другом документу налази се фолдер под називом „documents“ који садржи истих девет докумената, али у ТИФ формату. И на крају у овом трећем ексер фајлу налази се потврда да је оно што је достављено овом суду истоветно оном, односно оној документацији којом је располагао Хашки трибунал. Прегледом девет фајлова прво поменутих, установио сам да се у првом налази табеларни приказ списка фотографских снимака, али без фотографија, тако да у овом ново достављеном материјалу ни за један од обдукционих записника не постоји фотодокументација са обдукције. Осталих осам фајлова односе се на обдукционе налазе, с тим што сам упоређивањем бројева случајева установио да се од тих осам обдукционих записника у седам случајева бројеви поклапају са бројевима случајева које сам анализирао при првобитном судско-медицинском вештачењу, а то су бројеви или можда да не наводим бројеве него само имена за све покојне сем за [REDACTED]. Наиме, међу ових осам обдукционих записника достављених из Хашког трибунала не постоји обдукциони записник који је у првобитном вештачењу био означен као ZZ06/007BP, а идентификацијом је утврђено да се ради о посмртним остацима [REDACTED] док се појављује један број а то је ZZ06/001BP који није био присутан међу случајевима у првобитном судско-медицинском вештачењу, а на њега ћу се вратити на крају када будем анализирао ове случајеве који су неспорни, значи где смо имали идентификацију и све се поклапало у обе документације. Први случај ZZ06/002BP, касније идентификован као [REDACTED] описано је да постоји једна лобања означена као лобања „Б“ која припада женској особи и неке кости које нису описане у обдукционом налазу, с тим што на присутним деловима скелета нису констатоване повреде које би указивале на то да су ови делови пре обдукције били сечени заживотно или постмортално тако да нема разлике у односу на претходно мишљење које сам дао јер нема нових чињеница.

Следећи случај ZZ01/001B који је идентификован као [REDACTED] оно што је додатна информација у односу на претходни податак да се ради о целом мушком лешу који је скоро потпуно скелетисан и такође нови детаљ да је приликом прве обдукције у лобањској дупљи у постморталној измењеној можданој маси нађен метални пројектил што потврђује и претходно дато мишљење засновано на повредама на лобањи да се у конкретном случају ради о устрелини главе као узроку смрти што су навели обдуценти. Такође, оно што смо приликом, односно што смо приликом првог вештачења установили и посумњали да су делови десне кључне кости и леве бутне кости сечени приликом узимања за ДНК анализу потврђено је јер је управо у овом записнику и констатовано да су од ових костију узети делови. Сем ових нису постојали други знаци који би указивали на то да су делови скелета пре обдукције били сечени заживотно или постмортално, с тим што се то сада може и са већом сигурношћу рећи, с обзиром да смо овде имали потврду да се ради о целом скелету.

Следећи случај ZZ05/001B, касније идентификован као [REDACTED] такође цео мушки леш са одмаклим постморталним променама и деловима скелетисан тако да и у овом случају можемо да кажемо да нису нађене повреде које би указивале на било посмртно или заживотно сечење делова скелета пре обдукције, а такође остаје констатација о мултифрагменталном утиснутом прелому у потиљачно теменом пределу лобање који је у складу са мишљењем који су дали обдуценти да се као узрок смрти наводи вероватно повреда главе нанесена дејством тупине механичког оруђа.

Следећи случај број ZZ03/001B, касније идентификован као [REDACTED] такође скелетисани остаци мушке особе, не наводи се да нешто на скелету недостаје и опет важи исти закључак у односу на сечење, да не бих понављао, и у овом случају констатован је прелом на левој теменој кости са утиснутим коштаном одломком који указује на оправданост закључка који су обдуценти дали о узроку смрти да је то повреда главе нанесена дејством тупине механичког оруђа.

Следећи случај број ZZ02/001B, касније идентификован као [REDACTED] обдуценти су првом обдукцијом констатовали да се ради о мушком лешу којем недостају доња вилица, шаке и стопала, с тим што немамо описа да су на тим деловима, на местима где су описани недостаци шаке и стопала присутни знаци сечења, односно да је било заживотно или постмортално дошло до одсецања шака и стопала, с обзиром на то да се ради о деловима тела који се састоји од великог броја ситних костију постоји могућност да су ти делови негде у току транспорта једноставно се одвојили од зглобних површина и на тај начин можемо објаснити њихов недостатак. Што се тиче повреда овде је прецизније дат опис да су на задњој страни лобање констатовали три улазна дефекта од пројектила и констатовано је да је узрок смрти да ове повреде указују на то да су устрелине главе узрок смрти. Такође, у овом случају констатовано је да су у току обдукције десна и лева стидна кост узете за

антрополошку анализу што објашњава налаз који смо приликом обдукције нашли да су ове кости биле сечене.

Следећи случај ZZ04/001B, касније идентификован као [REDACTED] такође је наведено да је присутан скоро цео скелет мушке особе. У овом случају имамо на неки начин контрадикторне податке у односу на оно што је установљено реобдукцијом. Наиме, овде је обдуцент навео да нису нађене повреде на скелету док су реобдукцијом установљено је да су сва ребра са леве стране сем шестог и седмог преломљена „дејства пројектила, присутан је и прелом тела грудне кости“, што обдуценти при првој обдукцији нису констатовали тако да немам неко логично објашњење за ову разлику. Оно што је и у овом случају битно да нису констатоване повреде које би на овом целом телу указивале на било заживотно или постмортално сечење делова скелете пре обдукције.

Следећи случај то је ZZ07/001B, касније идентификован као [REDACTED] где се наводи да се ради о делу скелета мушке особе којој недостају руке, с тим што је на схеми скелета видљиво да сем руку недостаје и цела лева лопатица и доња половина десне лопатице али поново од стране обдуценог није констатовано да постоје знаци који би указивали да су ови делови скелета сечени. У овом случају такође је констатована прострелина главе са улазним и излазним отвором са десне и леве стране и обдуценти су утврдили да је узрок смрти повреда мозга нанесена пројектилом.

Сад остаје дилема у односу на овај нови број који се појављује а то је ZZ06/001BP. Прегледом документације се види да су у једној лешној врећи нађене две лобање. Према ономе што су обдуценти приликом првог прегледа лешева урадили раздвојили су те две лобање и означили су ову лобању са овим бројем као лобању „А“ која припада одраслој мушкој особи, а другу лобању коју сам већ претходно поменуо која је ZZ06/002BP [REDACTED] као особу, односно извињавам се лобању одрасле женске особе. Немам логично објашњење шта се са овим бројем касније догодило, значи како се он није појавио у овом материјалу приликом реобдукције, а како се појавио број који се односи на [REDACTED] и његови посмртни остаци, с тим што је индикативно да се и код [REDACTED] ради о лобањи. Међутим, поновним прегледом реобдукцираног материјала имам утисак да је у врећи у којој је нађена лобања [REDACTED] постојала још једна лобања а да је лобања [REDACTED] била трећа. Међутим, то не могу да тврдим јер ако погледамо оригиналне списе, ево имам их, значи за [REDACTED] каже се да су нађени лобања са доњом вилицом која одговара лобањи и неколико делова других цевастих костију, с тим што се на снимку види и део лопатице, док за [REDACTED] у опису каже да се под горе наведеним бројем у транспортној врећи налазе људске кости и то две лобање и неколико остатака костију, тако да ми није логично да су ову лобању пребацили и идентификовали као [REDACTED] и није ми јасно шта је са том

једном, да ли је то једна лобања која представља неидентификовани скелетни остатак не могу да утврдим на основу доступних података.

Што значи неки збирни закључак било да имамо седам случајева где се, да кажем, поклапају бројеви и идентификациони подаци, затим да је документација потпунија далеко од оне, постоје обдукциони записници, постоје схеме, постоје рендгенски снимци нађених металних страних тела, тако да у суштини неких битних одступања у односу на претходно дато мишљење нема неких битних измена, у целини гледано неких нових налаза који би указивали на оно што је основно питање да ли је било знакова било заживотног или постморталног сечења делова скелета пре обдукције такве налазе и у овој документацији нисмо нашли, односно нису нађени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада можете поузданије то да закључите.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Поузданије, с обзиром да су за већину од ових тела наведени подаци да се ради о целом скелету и да је таквих налаза било, с обзиром на обдуcente ја сам у овом налазу навео да су све обдукције рађене 12. јула 2000. године, у мртвачници у Ораховцу и да су учествовала четири обдуcentа за сваку од ових обдукција излистано ко је радио, сви су специјалисти судске медицине претпостављам да довољно искусни да такве повреде препознају и опишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам још да Вас питам пре него што дам реч странкама. Када смо саслушавали сина и ћерку [REDACTED] и [REDACTED], покојних, они су тврдили, заправо ћерка да су добили остатке својих родитеља након извршене ДНК анализе, да су затим прегледали те остатке пре него што су их сахранили и да су каже у једној тој врећи, у сандуку пронашли чак и трагове одеће. Осим лобање, дакле, нашли су и она чак и каже ова ћерка каже да је нашла као и тело итд., само да видим, да видела је и тело, да је то отворила, да је ту било тело и да је нашла и неки кончић, подсећам странке, то је 05.10.2009. године. Да ли има било каквих ту неких трагова који указују да је касније то сад разврстано те неке кости осим лобања и то тамо разврстано као [REDACTED] покојни?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Прегледом, пре свега ове документације приликом реобдукције ни за остатке који су идентификовани као [REDACTED] нису нађени подаци о деловима одеће, с тим што одмах морам да напоменем да делови гардеробе нарочито само делови у виду кончића представљају врло непоуздан идентификациони документ и уопште препознавање као идентификациона метода чак и када је леш цео је нешто што има велику дозу субјективности и ми у судској медицини настојимо да уколико је могуће то увек буде значи базирано на поузданој методологији, што је у овом конкретном случају и урађено за већину случајева ДНК анализе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кости које би се касније идентификовале такође као лобања па разврстале као посебна тела покојних [REDACTED] да ли ту има таквих трагова, породица каже отварала и то?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: По овоме има, по мени једна нејасноћа што се тиче броја лобање. Овако како бисмо, ако бисмо тумачили налаз како су колеге приликом реобдукције написали произилази да постоје, значи једна обдукција идентификована, значи заједно са осталим посмртним остацима као [REDACTED] и друга лешна врећа у којој постоје две лобање у којој је једна идентификована као [REDACTED]

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, остали делови тела?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Остали делови тела су појединачне кости, то су ево овде за [REDACTED].

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите, а да ли од тих појединачних костију је узет материјал за ДНК анализу па да се то после утврдило да су [REDACTED]?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: За [REDACTED] ја не могу да кажем, јер га немам уопште у обдукционом записнику, а колико сам видео за ову лобању у овом оригиналном обдукционом записнику пише да нису узети налази за ДНК анализу, јер они, обично се узима зуб уколико је могуће. Ја сам сад пре суђења погледао овај ЦД и на оном месту где се каже „узети материјал за ДНК анализу“, пише „none“, што значи да није узет материјал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Да констатујемо да је приступио адвокат Небојша Стојиљковић, а да је Марко Миловић напустио суђење и да га мења Ресавац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, само малопре када сте цитирали ћерку [REDACTED] сведокињу [REDACTED] на тој 4. страни записника код истражног судије у четвртм пасусу одоздо се види да је сведокињи показана ова фотографија ZZ06/00BP без обзира на оно што је она пре тога објаснила да је наводно видела у тој кеси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, нисте ме пратили, нисам ја цитирала, ја сам се користила транскриптом од 05.09. са претреса где је она излагала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али тада је питана да ли је то, значи ова једна лобања и неколико делова костију, да ли је то што је она видела у врећи она је на то одговорила „тако је то изгледало“, тако да ту нема говора о ранфлама, о џемперу, о деловима одеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има на претресу од 05.09.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Управо Вам зато и кажем. Само то да се кад смо већ ту да се то појасни. То је записник сачињен 05.02.2009. ето да знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ушло је у транскрипт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад ја имам само питање за вештака. Ако сам ја то добро записао разлика између тих бројева један је ZZ06/007BP, а друга је ZZ06/001BP. Е сад кад погледате, сад ово није питање за вештака да нам вештак одговори него ако је то писано руком мени једино то звучи логично да је та седмица у ствари личила на јединицу и да је зато дошло до забуне, јер онај први

број је битан 001, 002, 003, па дођемо до 006. Ја мислим да је ту решење овог ето да се не. И кад смо већ ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте реаговати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад смо већ ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу, молим Вас умирите се немојте викати.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Уопште нисам викао, а Ви реагујте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад смо већ ту код ове фотографије ZZ06/007BP ја бих искористио мада је професор се о томе изјашњавао на главном претресу приликом првог његовог исказа давања мишљења и закључка, али бих ја поново то питао. У реду, разумели смо да на овим деловима костију нема знакова постморталног сечења, али питање моје је следеће. Обзиром да су све ове кости, ови делови костију, нема ниједне целе кости, како је дошло до оваквог прелома то је питање?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Ево ја могу да поновим само да можете да се и на страни 20 до 42 транскрипта са мог саслушања било је постављено то питање оно што је проблем то што се овде виде фотографије, значи немам кости у рукама да могу заиста да кажем о каквим се странама и ивицама ради, овде очигледно да оно што бар у већини случајева немамо равно пресецање, имамо неке површине које су попречне и неке које су косе, али са неравним ивицама, значи оно што сам и тада рекао приликом директног дејства тупине механичког оруђа на дуге цевасте кости, значи приликом удараца најчешће долази до настанка попречних прелома што и имамо на неким од ових делова, значи не можемо искључити ту могућност. Међутим, очигледно је да су на неким од ових слободних крајева преломне површине косе, односно спиралне такви преломи могу да настану приликом дејства јачег, сила јачег интензитета приликом увртања, односно индиректног дејства силе, значи и без директног ударца. Међутим, дао сам могућност обзиром да немамо никаквих материјалних трагова на површини костију да сличне повреде могу настати или приликом експлозије или евентуално приликом проласка пројектила кроз кост, тако да рецимо они делови који имају баш кружни део, односно траг места где је прошао пројектил могу и да не буду видљиви, а на другим местима настаје мултифрагментаран прелом који може овакав изглед да има. Значи, на основу ове документације постоји могућност да се радило и о директном дејству на неким од ових места али не могу да дам неко поуздано мишљење за сваки од ових прелома на основу фотографије којом расположемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И последње питање. Имамо овде сведока сарадника који је објашњавао да су људи које су они затварали и мучили у подруму Интерната да су сви они пролазили кроз „процедуру“, та процедура између осталог подразумева да су их ударили металним штанглама, цевима, да су на њима вежбали кунгфу ударце и сличним начинима. Да ли је могуће да су неки од ових прелома настали на тај начин?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Оно што сам рекао за оне преломе, односно оне делове на којима видимо да су то попречно преломне површине постоји могућност таквог настанка не могу да искључим, наравно потребно је дејство силе одговарајућег јаког интензитета да би дошло до прелома кости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Пре него што браниоци пређу, да ли постоје приликом те прве обдукције било које кости са којих је узета ДНК анализа па да су оне касније идентификоване и означене као неко од ових покојних [REDACTED] који су овде на фотографији? Да ли било која кост дакле постоји описана је да изгледа овако, узета је са ње ДНК анализа па да је поуздано закључено да је то?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Такав детаљан опис не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има делова тела, односно костију са којих је узета ДНК, узорак ДНК?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: То бих морао да погледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да је разврстано овде?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: То бисмо могли да погледамо јер за сваки од ових случајева, кажем због краткоће времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рекли сте да оне кости које су нађене уз ове лобање, је ли са њих узета ДНК анализа?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Не, по овом како је написано у обдукционом записнику као да уопште нису узети узорци за ДНК анализу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим са лобање?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Пише за целу ту лобању ја мислим да не бих сад, пошто нисам стварно имао времена да детаљно проучим сваки узети узорак колико сам сад погледао можемо да проверимо још једном да не бих, значи да погледамо рецимо тај случај који су означили 001БП, ако постоји могућност па да бих дао сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да видимо шта имају браниоци?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ми нисмо имали превод зато смо уз помоћ суда дошли до Вас да поново Ви то погледате и да нам презентирате и разуме се да прихватимо све ово што сте рекли данас. Али нисам најбоље чуо можда што сам иза Вас, да ли сам ја добро разумео да сте Ви рекли да нема битних разлика између тог првог обдукционог налаза и ово што сте Ви радили и да остајете у свему при Вашем налазу заједно са овом професорком Ђуровић, да ли сам добро рекао Ђурић?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: У односу на, значи скупно гледано имамо неке додатне чињенице које су појачале нека наша мишљења. Значи, то је пре свега у односу на било заживотно или постмортално сечење као и за неке случајеве устрелине где смо имали додатне елементе, тако да скупно гледано неке битне разлике у односу на оно што смо претходно навели у претходном налазу и мишљењу нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, остају они општи закључци за све оне налазе и мишљење које сте дали пре тога да не постоје трагови сечења оштрицом, механичког оруђа, секиром, тестером итд? При томе остајете, је ли?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Да.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Е сада.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: На деловима скелета.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Оно што сте Ви, што сте гледали и раније, а и сада што сте гледали, дакле остајете при томе тако сам разумео?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Остајем при томе стим што наводим да се овде ради о додатном материјалу где је обдукциони записник детаљнији значи који потврђује.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Који потврђује Вашу ранију тезу?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Да, то сам рекао већ.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Када је тај први обдукциони налазе, нисмо га гледали заиста ако суд дозволи, када је он рађен?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Обдукционе, све.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Говорим о првом, не оном другом.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Да, да, све обдукције су рађене 12. јула 2000. године у мртвачници у Ораховцу.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А након тога када је рађено, овај професор Добричанин?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: 2003. године ево имам за сваки од ових могао би да вам кажем.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не, само то. Рекли сте да сте сада нашли, а да то није забележено првом обдукцијом, то мало онако јесте зачуђујуће ако су људи од струке били а да не констатују ту на једном од лешева прелом ребара, ако сам ја добро записао.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Да.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сад ја Вас питам да ли је то тај прелом могућ приликом рада друге обдукције, ексхумације и тако даље, да ли постоји таква могућност да се нанесу нека оштећења на костима и да ви констатујете то касније а да приликом прве обдукције није било тих оштећења?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Могуће, јасно ми је што кажете, приликом обдуковања не настају такви вишеструки преломи, значи може и то нарочито када се прегледају скелетни делови, скелетни делови се узимају у руку, значи ту нема меког ткива, дешава се некада у току да кажем обдукције целог тела да нарочито када су кости крте, дође до прелома, међутим у овом случају логичније би било да су преломи настали, они које први обдуцент није видео а тако ја написао, у интервалу између обдукције и реобдукције могуће приликом транспорта леша или на неки други начин, не у току реобдукције.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли је могуће с обзиром да нам је ту сведок тужилаштва тај заштићени говорио о томе да су наводно лешеве стављали у некакве контејнере и да би прикрили трагове да су и палили те контејнере, да

ли та нагорелост, то паљење може да промакне обдуцентима први пут када су радили да не забележе, ако их је било?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Ни у једном ни у другом случају, значи ни приликом обдукције ни приликом реобдукције ја нисам нашао налазе да су обдуценти констатовали да су посмртни остаци, односно делови скелета показивали знаке дејства пламена односно угљенисаности.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да је то било тако да ли би се дало приметити или не би?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Када постоји дејство пламена, односно угљенисаност костију то је очигледан налаз.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. И још једно питање, када сте Ви давали налаз и мишљење у једном случају небитан је тај случај као случај за Вас, али констатовали сте да је узиман узорак ДНК ево то је ZZ-01001БП код [REDACTED] идентификован као [REDACTED], е ја Вас питам сада да ли су ови обдуценти узимали узорак, мислим да је и суд питао, ако јесте онда повлачим, да ли је приликом првог обдукционог налаза узиман, да ли су узимани узорци за ДНК и какав је резултат?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: За [REDACTED] сам.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, говорим за све генерално.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Значи у сваком од ових обдукционих записника наведено је на крају детаљно који су делови узети за ДНК анализу, који су узети за антрополошку анализу, ја нисам имао времена да детаљно анализирам сваки од тих узорака, може се проверити шта је тачно узето, ја сам у овим, у овом додатном налазу пре свега ишао на оне случајеве где су реобдукцијом утврђени сечени делови костију па да бисмо искључили да ли је то оно што је виђено узето приликом прве обдукције или не и за [REDACTED] и за неколико других случајева је то потврђено, значи за све остале случајеве постоји детаљан опис на крају обдукционог записника шта је узето за антрополошки, а шта за ДНК анализу, значи то је наравно зависно од услова у највећем броју случајева могу да кажем уколико постоји зуб у вилици, узима се зуб да би се избегло сечење костију али се додатно узима и део дуге цевасте кости, најчешће бутне кости.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, немој да ми замерите на лаичко питање, дакле ти узорци се узимају ДНК да би се утврдио идентитет жртава, какав је резултат тих узимања ДНК у конкретном случају?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Према овоме што смо погледали значи у документацији ако изузмемо [REDACTED] који нам је споран што се тиче овог броја у свим осталим случајевима ми имамо потврде о потврди идентитета међународне комисије за нестала лица да је рађена ДНК анализа и да је потврђен идентитет па се на основу тога уз одговарајући број и придодало име, значи за свих осталих 7 особа постоје потврде у овој документацији да је рађена ДНК анализа и видим да је написано и од којих чланова родбине су узимани узорци, односно рађени ДНК профили за контролу, ево рецимо за

постоји да су узели узорке ДНК профиле радили за сина и три ћерке, значи постоји тачно начин утврђивања идентитета упоређивањем оног ДНК профила са узетог узорка са сродницима и у тих 7 случајева идентификација је неспорно утврђена.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И завршавам сада, а за [REDACTED] нема ни приликом првог обдукционог налаза?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: За [REDACTED] стоји, ево ја ћу вам тачно превести шта каже, потврда идентитета број ZZ 06-007 БП број предмета и тако даље, [REDACTED], презиме и име, да су узети узоци, значи узорци крви од сина и три ћерке, [REDACTED]

[REDACTED] и не наводи се које су кости анализиране, значи каже резултати ДНК анализе добијени из наведених костију и узетих ДНК профила од чланова породице указују да се ради значи сагласни са листом породичног сродства и на основу тога је извршена идентификација. Значи то имамо и за [REDACTED], ово што је речено постоји могућност по мени доста логична, мада се не може доказати, да је то направљена грешка због бројева, односно руком написаног броја 01 или 07 али у то не могу ја да значи улазим нити да то тврдим.

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Постоји једна друга врста вештачења, графолошка, тако да. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко још неко питање? Изволите.

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: Професоре ја се извињавам ако поставим питање можда мало лаички, али нисам стручњак, зато сте Ви ту можда да нам то разјасните, на основу обдукционих записника у које сте имали прилике да вршите увид током јучерашњег и данашњег дана, и оних ранијих обдукционих записника, да ли је утврђивано или може да се утврди у каквој средини су се налазили посмртни остаци, односно ти лешеве у поступку ако тако могу да кажем труљења, да ли се то ту негде наводи и да ли се може утврдити на основу тих остатака који су ту констатовани тим обдукционим записницима, да ли су били у води, у земљи, можда на отвореном или где већ?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Нема довољно елемената, ја сам само још у претходном вештачењу било је помињано да су неки делови меког ткива сапонификовани, што би указивало на то да су значи сапонификација лешна промена која настаје у влажној средини, значи не мора то да буде у води, може да буде влажно земљиште, значи само за тих неколико случајева ја сада не могу заиста да се сетим детаљно где је то описано, али знам да смо о томе расправљали у претходном поступку, па је било мало чудно шта то значи сапонификација, за остале случајеве нарочито приликом реобдукције где су били потпуно дескелетисани практично нема могућности да се на основу изгледа костију тврди нешто о средини у којој су се налазили, нарочито што је три године прошло, то је сасвим довољно време да у свим условима дође до пропадања меког ткива, односно распадања меког ткива.

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: А што се тиче костију не може и на костима да се утврди да ли су били у земљи или су били у води?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Не, не, значи може по остацима земље рецимо ми када се извади из земље видимо и ми опишемо рецимо када радимо скелетне остатке да ли постоје остаци земље у овом случају мислим да нисам нашао такве податке.

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: То није наведено у тим обдукционим записницима које сте Ви вршили увид?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Не, мислим да није наведено.

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: И још једно питање, да ли, можда ми је промакло ја се извињавам ако сте се о томе изјашњавали.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Мислим колико сам видео да су они били у лешним врећама, значи да они нису били сахрањивани директно у земљу, него да су били у лешним врећама.

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: Још једно питање, да ли се на основу тих записника и да ли је утврђивано уопште време смрти тих лица која су ту наведена.

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Тешко се може.

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: Односно датум и време смрти када су они практично лишени живота, ви сте навели да се може утврдити на који начин, али да ли време када су они лишени живота, да ли се то може утврдити, да ли је утврђивано?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Не, ово је исувише, одмах да кажем значи поуздано утврђивање времена смрти је утолико теже уколико више времена прође од наступања смрти, овај трогодишњи период апсолутно онемогућава значи јер то је толико варијабилно значи ја сам рекао за три године је сасвим довољно да дође до пропадања меког ткива, значи немамо апсолутно адекватних параметара да бисмо утврдили тачно време, односно датум и време када је дошло до наступања смртог исхода.

АДВ. ВЛАДАН ПЕТРОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још неко нешто да пита?

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Добар дан поштовани ја сам Агуш Мемиси. Ми имамо сазнање да за [REDACTED] да су убијени у кући, ја би питао Вама да ли постоји могућност на пример да од уједа дивље животиње, пси, вукови или нешто да нестане од тела?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Позната је могућност да и постмортално повреде могу да настану значи уколико се тело не налази закопано, значи или до момента закопавања да и значи животиње, нарочито оне животиње које имају јаке вилице, а ми смо имали таквих случајева да дође до откидања практично делова скелета, нарочито дугих цевастих костију код животиња као што су на пример ја лично сам имао искуства са псима наравно они који су типа пит бул теријера са снажним вилицама и имао сам неколико случајева да су дивље свиње то урадиле, али наравно зависи од тога где се леш

налази, значи мора да буде приступачан да би животиње могле да приђу. Значи то се односи евентуално на неке од ових повреда на дугим цевастим костима, међутим на лобањи колико сам видео таквих трагова није било.

ОПТ. АГУШ МЕМИШИ: Ово нека буде као примедба за суд, ово питање сам поставио због што имам сазнање да су нашли једног војника што су ујеле касније дивље свиње или вукови, а лично као да су масакрирали а касније је констатовано да он већ је уједен од дивље животиње ја не знам медведа или вукови или то, не се зна за то. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још неко да ли има питања? Колико тражите докторе као накнаду за ово вештачење и долазак?

ВЕШТАК проф.др СЛОБОДАН САВИЋ: Ако могу пошто ћу ја да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нико више нема да пита вештака.

Вештак трошкове тражи, а писмено ће доставити трошковник.

Хвала Вам што сте дошли и пожурили са овим налазом. Довиђења. Дакле, ово што је доктор написао добићете браниоци, тужилац, добиће и оптужени када то преведемо. У међувремену донели смо решење, суд је донео решење

ОДБИЈА СЕ предлог да се обави вештачење оштећене сведокиње која је била прекјуче, С [REDACTED], ћерке сада морам да проверим како се зове, [REDACTED], мислим да [REDACTED] и да у међувремену констатујем да је дошао адв. Константиновић, да је приступио у суд и да више предлога о којима смо и требали да одлучујемо, нема. [REDACTED].

Да ли сада има још неко нешто да предложи што бисмо евентуално требали да изведемо у току доказног поступка, стим што вам кажем накнадно ћете да добијете овај превод оне документације која је стигла јуче, као и овога налаза.

Дакле суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

да се одбије предлог да се обави вештачење за оштећену [REDACTED]

Оно је била [REDACTED] и сада пошто више предлога нема, има ли предлога или нема? Тужилац нема. Браниоци оптужених немају.

Суд објављује да је доказни поступак завршен, па се прелази на завршне речи.

Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић у завршној речи наводи:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Само судија пре завршне речи ја би прецизирао мало оптужницу делове да нам свима после буде лакше.

На страни 4 оптужнице испод речи „што су:“ иде „као припадници оружане војне формације Ослободилачке војске Косова (ОВК)“ и ту треба додати „и лица која су се добровољно придружила тој оружаном формацији“.

На страни 6 у другом пасусу уместо „броја најмање 267 лица“ треба да буде „најмање 260 лица“. Пре тога само иза речи „поступали по тим наређењима“ значи „а што је након што су у наведеном периоду сви припадници ове јединице ОВК поступали по тим наређењима“ ту треба додати „и након што су припадници и других јединица ОВК које су у то време биле стациониране у Гњилану поступиле на исти начин“ па се онда наставља „имао за последицу да је најмање 260 лица“ и тако даље.

На страни 8 уместо „најмање 34 лица“ треба да буде „најмање 32 лица“, „са тог списка несталих“ на истој страни број 8 изостављам „[REDACTED]“

На следећој 9-тој страни изостављам „[REDACTED]“, на тој 9-тој страни уместо „броја најмање 153 лица“ треба да стоји „најмање 148 лица противправно лишено слободе и мучено“. Са тог списка на истој страни 9 изостављам „[REDACTED]“.

На страни 11 изостављам „[REDACTED]“.

И на страни 12 изостављам „[REDACTED]“.

На страни 14 под III остају сва имена, значи Ајдари Фазлија, Ајдари Реџеп, Шаћири Шафир, Муслију Шефкет, Алији Садик, Алији Идриз, Мемиши Агуш, Хајдари Фатон, Нухију Шемси, Халими Рамадан, Хајдари Самет, Сахити Камбер, Садик Селимон, Фазлију Бурим, само иза тих имена треба да стоји исто оно што у оној оптужници од 16.11.2010. године, „као припадници јединице ОВК која је била стационирана у Интернату у Гњилану“, а за Хасани Ахмета, Хасани Назифа и Хајдари Ферата се додаје „као лица која су се добровољно прикључила тој јединици ОВК“. Наравно овде остаје и сведок сарадник „Божур 50“, у наслову, то је у наслову, да, само да појасним то је исто оно што је било у оној прецизираној оптужници од 16.11. пред завршну реч прошлу. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју мењамо оптужницу, пазите да ли Ви уређујете ову оптужницу коју сте дали овде када је почео овај претрес или ону претходну?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ову 23.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него објашњавам колеги да је то исто оно што је било у оној од 16.11. да.

Под тачком 20 то смо раније одустали од Нухију Шемсија за Ц1 и Ц2 то се сећате то је већ урађено.

Под тачком 21 изостављам Хајдари Самета тако како у овом поднаслову значи остаје „Хајдари Фатон и Садик Селимон“ изостављам „Хајдари Самет“ и у 9-том реду иза речи „око 11 часова“ изостављам „оптужени Хајдари Самет и“.

И у тачки 23 на 26-тој страни уместо речи „неутврђеног дана у другој половини јуна месеца“ треба да стоји „дана 16. јуна 1999. године“. У осталом делу оптужница остаје непромењена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Констатујем да је пре почетка излагања завршне речи заменик тужиоца за ратне злочине на начин на који је то евидентирано аудио видео записом извршио измену оптужнице.

Од ког датума реците ми?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од 23.03.2012. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Од 23.03.2012. године и да је издиктирао шта се у ком реду, паусусу или тачки оптужнице мења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овим оптужени наводе да им је то јасно или није? Ја ли вам то јасно оптужени шта је променио тужилац, та нека имена неких страдалих људи, изоставио бројке, да је за неке оптужене рекао да су лица која су се добровољно прикључила ОВК, односно придружила тој оружаном формацији, за Самета да је Самет изостављен из ове тачке која се односи на Б2 оштећеног и остало све.

Мислим да ли вам је јасно? Да ли вам треба време, браниоци и оптужени сада да ово погледате? Оптужени шта кажу? Не.

Оптужени кажу да су разумели ове измене и да им време никакво додатно није потребно да би о тим изменама разговарали са својим браниоцима. Браниоци такође наводе да им није потребно никакво време за консултацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико нема примедби, је ли? Можемо да пређемо на завршне речи?

Сви сагласно изјављују да даље више нико нема ништа да изјави и да у доказном поступку не треба ништа да се разматра, чак ни након прецизиране и исправљене оптужнице, па се прелази на завршне речи.

У завршној речи заменик тужиоца Миољуб Виторовић наводи:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Поштовано веће, председнице већа, чланови већа, поштоване колеге браниоци, окривљени, ја у свему остајем при данас прецизираној оптужници јер сматрам да је изведеним доказима утврђено чињенично стање које се налази у диспозитиву ове оптужнице. У жељи да завршимо ове завршне речи до петка, данас је среда, ја ћу се трудити да не понављам оно што је речено 16. и 17. децембра 2010. године када је то трајало нешто око 6 сати у та два дана, па да би сви успели да завршимо мислим до петка, ја ћу покушати да се ограничим само на оно што је можда ново и оно што мислим да је изузетно важно. Оно што је чини ми се важно у овом предмету то је да ли је после 12. односно 20. јуна 1999. године постојао оружани сукоб, па ћу почети са тим. Како је у диспозитиву оптужнице наведено догађаји описани у том диспозитиву су се одигравали за време истовременог међународног и немеђународног оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ са једне стране и са друге стране НАТО коалиције и ОВК и то у периоду од прве половине јуна месеца 1999. године, али пре 20.06.1999. године када су путничким возилима растргнути и убијени два НН цивила српске националности, оно што је описано у тачки II диспозитива оптужнице, па све до септембра месеца 1999. године у том интервалу окончао се сукоб са НАТО коалицијом потписивањем Војно техничког споразума у Куманову 10.06.1999. године и напуштањем оружаних снага СРЈ територије АП КиМ 20.06.1999. године, међутим унутрашњи оружани сукоб са ОВК који је започео још у фебруару месецу 1998. године није окончан све до децембра месеца 1999. године када је ОВК расформирана. С обзиром на одређене недоумице на које је указао Апелациони суд а везано за образложење дела диспозитива претходне првостепене пресуде у погледу постојања оружаног сукоба у време извршења појединих радњи кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ које су обухваћене диспозитивом оптужнице наглашавам...

СУДСКИ ТУМАЧ ГАНИ МОРИНА: Ја би Вас замолио да мало спорије молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Под 1. наређење да се изврши ратни злочин нападом на цивилно становништво тројица првооптужених издали су осталим припадницима своје јединице ОВК у првој половини јуна месеца 1999. године, а то је пре 20. јуна 1999. године, дакле у време када се неспорно одигравао и немеђународни и међународни оружани сукоб на територији АП КиМ.

Под 2. поједина убиства, силовања и друге радње кривичног дела за које је поднета оптужница извршени су пре 20.06.1999. године и то убиство два НН цивила која сам напред поменуо у тачки II. Затим убиство оштећених [REDACTED] и још једне НН женске особе из

тачке 3/1 диспозитива, противзаконито затварање и мучење, нечовечно поступање и силовање заштићених сведокиња «Ц-1» и «Ц-2» у периоду од 17. до 20.06., то је 23. али је то кажем пре 20. јуна, то је тачка III/20 диспозитива, противзаконито лишење слободе и мучење оштећеног „Б-1“, његове супруге и његовог пријатеља на дан 19.06.1999., тачка II/22 диспозитива и противзаконито лишење слободе заштићеног сведока „А-5“, његовог брата и оца, те мучење заштићеног сведока „А-5“ и његовог брата на дан 16.06.1999. године тачка III/23 диспозитива оптужнице.

Постоји читав низ догађаја који су описали сведоци који су саслушани у оном раздвојеном делу поступка, ако буде времена и то ћу после да вам поменем. Под тачком 3. наређења за извршење предметног ратног злочина спровођено је и после 20.06.1999. године и то не само до септембра 1999. године већ и све до децембра 1999. све до расформирања ОВК. Према томе све радње кривичног дела у конкретном случају које су извршене после 20.06.1999. године собзиром да су извршене по наређењима датим пре 20.06. су на тај начин повезане непосредно са истовременим трајањем и међународног и не међународног оружаног сукоба. Међутим, по схватању овог тужилаштва и на основу правилног тумачења Међународног хуманитарног права које се у конкретном случају примењује оружани сукоб између оружаних снага СРЈ и ОВК није окончан тиме што су се снаге СРЈ до 20.06.1999. године повукле са АП КиМ, у том смислу неопходно је установити карактер стања у коме се СРЈ налазила у временском периоду у коме су оптужени починили наведене радње у оптужници, значи јун-септембар 1999., децембар 1999. и одредити које се право примењивало у том периоду и у односу на кога је вршен напад. Оружани сукоб није дефинисан у члану 142 КЗ СРЈ, нити овај члан упућује на неки други национални правни акт, извор права, закон и слично, у ком је овај појам дефинисан. Стога се карактер стања мора одредити нормама међународног права на које упућује члан 142 али и сам назива главе 16 Кривичног закона СРЈ, а у складу са чланом 16 Устава СРЈ из 1992. године који међународне уговоре и опште прихваћена правила међународног права сматра саставним делом унутрашњег права. На територији СРЈ у периоду почев од фебруара, март 1998. па до краја 1999. постојале су две врсте оружаних сукоба. Један немеђународни који се водио између СРЈ као државе и ОВК као организоване оружане групе, други паралелни интернационализовани сукоб у временском интервалу од 24.03.1999. до 20.06.1999. у форми хуманитарне интервенције којима је руководио НАТО. Сваки од актера сукоба имао је свој циљ, анимус белгеренди, циљ ОВК био је стварање независне државе. Циљ СРЈ - враћање под пуни суверенитет територије Косова и Метохије. Циљ оружане интервенције НАТО-а њихов званично декларисани циљ је била заштита албанског становништва над којима је вршено брутално кршење људских права. Званични ставови све три стране о карактеру сукоба, те циљевима давани су у складу са њиховим политичким циљевима. Декларисани циљ НАТО-а је остварен циљ да званични

СРЈ престане са кршењем људских права албанског народа. Међутим, окончањем тог сукоба није окончан оружани сукоб између СРЈ и ОВК јер под 1) -њихови ратни циљеви нису били ни испуњени, нити не испуњени. Под 2) -а потом и зато што КФОР фактички није могао да одмах разоружа ОВК и обезбеди мир. Наиме, Резолуцијом 1244 и Кумановским споразумом СРЈ је формално задржала суверенитет над Косовом и Метохијом али је привремено била у обавези да са те територије uklони своје безбедносне снаге војне и полицијске. Над Косовом и Метохијом је успостављена међународна власт, те у том смислу ОВК није успоставио своју власт, нити је формирао нову државу, стога за ОВК циљ и даље је постојао, мислим ратни циљ и даље постојао, као и за СРЈ која је остало да сачека да у неодређеном временском интервалу КФОР као представник међународне заједнице омогући повратак свим избеглим и расељеним лицима и демилитаризује ОВК, а потом да у одређеном броју и постепено врати на Косово своје безбедносне снаге. Други задатак демилитаризације ОВК успостављање цивилних власти, довођење стварног мира, обезбеђење повратка избеглих и гарантовање заштите циљном становништву Косова и Метохије захтевао је време од неколико месеци у току којих су настављене континуиране акције ОВК на целој територији АП КиМ, а у оквиру тога и јединице ОВК којој су припадали овде оптужени. У периоду до окончања процеса демилитаризације ОВК и успостављања цивилне власти те тиме и функционисања правног система својствено мирнодопском периоду мора се и даље примењивати међународно право.

Неуспех у креирању самосталне државе био је покретачка снага за ОВК да настави борбу, па је она наставила да се понаша према српском становништву на исти начин као и пре спроводећи оружане активности према циљном становништву. Ово произилази из информације БИА која је прочитана на главном претресу, а у којој је поред осталог наведено да су припадници ОВК почев од датума пре 20.06.1999. године вршили физичко малтретирање, киднаповање, убијање и протеривање преосталог српског и другог не албанског становништва као и пљачкање и уништавање њихове имовине, а нарочито, што нарочито произилази из извештаја Службе за откривање ратних злочина МУП-а РС од 19.04.2012. године који такође је прочитан на главном претресу, а према коме је у периоду после 20.06.1999. године на подручју АП КиМ укупно било 401 отето и нестало лице са непознатом судбином. Идентификовано је укупно 600 смртно страдалих лица, од чега је било киднаповано па усмрћено 219, а 267 отето, а затим ослобођено. Овај период се означава као период ратних сукобљавања у присуству мирнодопских снага.

Континуитет оружаног сукоба између ОВК и СРЈ није прекинут ни самим потписивање Кумановског споразума, нити у месецима који су уследили након тог потписивања. Фактичко стање и даље је у потпуности одговарало свим карактеристикама оружаног сукоба онако како се овај сукоб подређује у

међународном праву и онако како су се услови стекли почев од фебруара, марта 1998. периода који је у МКТ означен као почетак немеђународног оружаног сукоба на територији КиМ. Немеђународни оружани сукоби су одређени у виду појединачних норми у члану 3 заједничком Женевском конвенцијом из 1949. године, потом чланом 1 став 4 Допунског протокола I из 1977. године и чланом 1 Допунског протокола II из 1977. године. Ови уговори били су обавезујући за СР Југославију и као такви представљају део њеног правног поретка у складу са Уставом из 1992. године и у конотацији члана 142 КЗ СРЈ. Појам немеђународног оружаног сукоба одређује се посредством две групе елемената, оних који се тичу карактеристике сукоба и оних који се тичу карактеристике субјектата. Ови услови кумулативно граде појам оружаног сукоба. Сукоб се опредељује карактеристикама као што су: интензитет, организованост, план, трајност, према врстама наоружања које се користи, броју људи који су ангажовани у нападима, те карактеристикама борби које се воде. Специфичност у појму субјективитета организоване оружане групе која се појављује као ратујућа страна да би се једна таква група могла сматрати страном у сукобу потребан је стицај елемената, да је организована, да контролише део територије државе у којој се води сукоб, да је на њој засновала извесну де факто власт и да је подржана или призната од већине становништва које представља. Формирање и рад МКТЈ значио је формализацију тумачење и примене међународног права уопште, а посебно међународног хуманитарног права и овај став посебну тежину има у односу на немеђународне оружане сукобе како на успостављање да ли постоји такав сукоб, тако и на право које се у њему примењује. Грешка, не успостављање, него установљење, извините. Како на установљење да ли постоји такав сукоб, тако и на право које се у њему примењује.

Став МКТЈ који је данас свеопште прихваћен као меродавно тумачење међународног права за конципирање појма немеђународног сукоба исказан је још 1995. године у случају „Тадих“ у параграфу 70 Одлуке по интерлокутурној жалби одбране на надлежност суда од 02.10.1995. године коју одлуку је ово тужилаштво доставило суду и ту је констатовано „тачка 70, параграф 70 – сматрамо да оружани сукоб постоји свуда где се прибегло оружој сили између држава или продуженом оружаном насиљу између власти и организованих наоружаних група или пак између таквих група унутар једне државе. Међународно хуманитарно право примењује се од почетка таквих оружаних сукоба све до престанка непријатељстава, односно све до закључења мира или у случају оружаних сукоба све док се не пронађе мирно решење, све до тог тренутка међународно хуманитарно право примењује се на целокупној територији зараћених страна или у случају унутрашњег сукоба на целокупној територији под контролом страна у сукобу без обзира воде ли се тамо борбе или не. С обзиром на овај став данас се у међународном праву сматра да постоји немеђународни сукоб уколико постоји продужено оружано насиље унутар једне

државе све до закључења мира или мирног финалног решења. Право које се примењује у периоду трајања немеђународног оружаног сукоба је међународно хуманитарно право и оно се примењује на целокупној територији под контролом страна у сукобу без обзира воде ли се тамо борбе или не. Ово због тога што су на снази фактички односи таквог карактера који онемогућавају владавину права државе на чијој се територији одвијају сукоби, дакле да држава не може да спроводи и примењује свој правни систем, па се у таквим околностима мора примењивати међународно хуманитарно право акцентујући принцип хуманости као базични принцип међународног хуманитарног права чији је превасходни циљ обезбеђење најшире могуће заштите цивилном становништву. Овакво схватање немеђународних оружаних сукоба подржала је и Република Србија потписивање Статута међународног кривичног суда у коме дефиниција ратних злочина почињених у немеђународним оружаним сукобима усвојено управо одређење немеђународног сукоба на начин на који је наведено у Статуту МКТЈ. Статут Међународног кривичног суда усвојен 18.07.1998. године, члан 8 став 2.

Следећи логику МКТЈ и доследном применом међународног права закључује се да је у периоду од потписивања Кумановског споразума и напуштања снага СРЈ територије АП КиМ, дакле после 20.06.1999. године па до краја 1999. године постојао континуитет немеђународног оружаног сукоба почев од периода фебруар-март 1998. године. По карактеристикама субјекта ОВК доказано је да у његовој структури и методама рада није дошло ни до каквих промена ОВК је и даље деловала као војска то јест организована оружана група под униформама и са амблемима ОВК под пуним ратним наоружањем, са јасним ратним циљем у правцу чијег остварења се дејствује и у правцу чијег остварења се издају наредбе за напад разних карактеристика. ОВК је контролисао део територије које је спроводио и де факто власт признату од стране већине албанског становништва. Оваквим распоредом елемената јасно је да и даље на терену постоји стање немеђународног оружаног сукоба и да је и даље једино право које се може примењивати на те односе међународно хуманитарно право. По карактеристикама сукоба ОВК је и даље наставио вођење оружаних акција против цивилног становништва, континуитет оружаних акција огледа се најбоље у броју жртава, страдали цивили у периоду који се наводе у диспозитиву оптужнице. Такође је континуитет сукоба потакнут идентичним циљем за који су се нападали водили, у погледу понашања друге ратујуће стране СРЈ њена војска није могла да дејствује али је држава предузимала константне кораке инсистирајући код КФОР-а да предузме одговарајуће мере и обраћајући се Међународној заједници апелима да мировне снаге нису у стању да заштите и контролишу стање на терену. Напомињем да се ни у једном правном акту то јест извору права, ни унутрашњег нити међународног права, немеђународни оружани сукоб не суди само и искључиво на размену ватре између две зараћене стране. Управо цитирани став МКТЈ

инсистира да се у продуженом непријатељству између две стране на територији једне државе мора примењивати међународно право на целокупној територији под контролом стране у сукобу без обзира воде ли се тамо борбе или не као једино правно средство заштите цивила. Чињеница да војска СРЈ није могла да дејствује у периоду после 20.06.1999. године сама по себи не доводи до окончања немеђународног оружаног сукоба и примене међународног права. Управо немогућност остварења надлежности СРЈ над делом своје територије и немогућност било којих цивилних власти да спроводе владавину права на Косову и Метохији надомешћује се директном применом међународног права и заштите цивила које им пружа међународно право. С друге стране званичне власти СРЈ континуирано су реаговале на злодела почињена на територији АП КиМ упућивањем нота КФОР-у, захтевима за спречавање напада на цивиле, обраћањем међународним институцијама. С тога и закључујем да је у периоду од јуна 1999. године до децембра 1999. године на територији Косова и Метохије кршено међународно право у периоду континуираног оружаног сукоба између ОВК и државе СРЈ започетом у периоду фебруар-март 1998. нападима на цивилно становништво. Тиме су задовољени конститутивни елементи општег појма ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ.

Ако се сећате онога што је наведено у завршној речи 16. децембра 2010. године ми смо анализирајући споразум о демилитаризацији и трансформацији ОВК потписан између КФОР и ОВК управо доказивали да и даље и после 20. јуна 1999. године постоји организована формација и да се ОВК није нити трансформисао, нити демилитаризовао, чак нису поступали ни по оним роковима који су били предвиђени тим споразумом. Ако буде било времена ја ћу се после осврнути.

Оно што мислим да је даље важно, постоји битна разлика између кривичног дела убиства и кривичног дела ратног злочина, а постоји огромна разлика у доказивању кривичног дела убиства и кривичног дела ратног злочина. Оно што смо овде имали прилике да чујемо и што ће претпостављам колеге браниоци подвлачити у својим завршним речима, како је могуће да у диспозитиву оптужнице постоји наведено да је у периоду од јуна до септембра да су НН лица лишена живота. То је била чини ми се главна замерка оптужнице од стране бранилаца, али бих ја на трудећи се да својим ставом вас убедим, али бих некако ми је лакше да вам прочитам оно што је у овој земљи већ пресуђено, па ћу поменути пресуду Окружног суда у Шапцу објављене 08. јула 1996. године број К.41/94 којим је оглашен кривим [REDACTED] због тога што је у време од априла до краја јуна 1992. године на подручју општине Зворник у бившој Републици Босни и Херцеговини као припадник добровољачке јединице „Игор Марковић“ која је у саставу ратног штаба Територијалне одбране Зворник за време грађанског рата у бившој Републици Босни и Херцеговини, кршећи правила међународног права за време грађанског рата вршио убиства и рањавања цивилног становништва тако што је и сад је ово важно, тако што је неутврђеног дана крајем јуна месеца 1992. године у Дому културе у селу

Челопек, општина Зворник где је чуван већи број заробљених цивилних Муслимана, цивила муслиманске националности из села Дивића из аутоматске пушке пуцао на те цивиле и при томе лишио живота 16 лица а 20 лица ранио. На основу те пресуде исто као уважене колеге и браниоци тог окривљеног су уложили жалбу и Врховни суд Србије у предмету Кж. I 1913/96 08.10.1998. године је донео пресуду у којој се наводи, наиме на страни 8 те пресуде: „Наиме, и поред тога што се жалбама бранилаца оптуженог [REDACTED] оправдано указује да у првостепеном поступку нису утврђена имена убијених и рањених лица у конкретном случају правилност закључка првостепеног суда да је оптужени [REDACTED] критичном приликом лишио живота и ранио укупно 36 лица муслиманске националности не доводи се у сумњу“. На истој тој страни, овде у другом пасусу, на истој тој страни у трећем пасусу, суд наставља: „то чињеница да у конкретном случају нису утврђена имена убијених и рањених не доводи у сумњу да су заиста у кривичноправној прилици на описани начин лишено живота и рањено укупно 36 заробљених лица“.

Ни у једном рату убице не знају, углавном не знају имена убијених. Ни у једном рату војници једне стране поготово кад су на другој страни цивили не знају идентитет, јер они не убијају имена, као што је у овом случају то било. У овом нашем предмету је наредба била да се убију и протерају Срби и не Албанци, цивили и наши окривљени су то наређење извршавали и није им било важно име, презиме лица која су страдала.

Прећи ћу на ово што се ових дана догодило. Саслушана је ћерка чије сте вештачење данас одбили, ћерка [REDACTED]. Они су пре ње саслушани син [REDACTED] 05.02.2009. године код истражног судије који потпуно другачије описује догађај у односу на [REDACTED]. Саслушана је и друга ћерка тог истог дана [REDACTED] и обоје су рекли да не знају како су њихови родитељи настрадали и обоје су рекли за [REDACTED] и то је рекла трећа ћерка која је саслушана исто пре неки дан овде јер [REDACTED] није баш добра са живцима. Ако се сећате син [REDACTED] је описао да је он отишао заједно са родитељима из [REDACTED] то нам [REDACTED] није рекла, сасвим је другачије описала тај догађај и уопште све што нам је [REDACTED] испричала је, нећу никога да увредим, али не можете ту извући поуздан закључак шта се догодило. Она није у стању да нам каже кад је то 10 дана од почетка бомбардовања, 10 дана од чега. Сећате се кад сте Ви питали неколико пута па Вам једном приликом каже да је брат отишао много раније, а права истина да су отац и мајка отишли заједно са братом и брат је тада рекао [REDACTED] није хтела да иде с њима, па је она одбила, нису имали снаге њу да натерају да пође с њима због стања здравља у коме се налазила.

Само ћу још неколико нелогичности. Овде нам је [REDACTED] испричала како није хтела да крене с родитељима јер је имала проблем с ходањем, није могла да стане на ноге никако, како она каже, а после само неколико дана је прешла 30 км до Бујановца. Нелогично је и да наводно присуствује оном чину убиства, каже да се сакрила, па то све видела и да није видела крв, да је

нелогично да одатле из свог [REDACTED] оде до Гњилана, а како она каже тамо је неки Албанац ударио у стомак па се она обратила КФОР и испричала како је неки Албанац ударио у стомак а ништа није поменула да је неко њеним родитељима нешто направио нити је то рекла брату нити је то рекла једној сестри, другој сестри с којом живи, тако да није ни чудо што су овде саслушана деца [REDACTED] све испричала да не знају судбину својих родитеља због тога што нису знали судбину својих родитеља због тога су и поднели захтев за тражење. Читајући пажљиво транскрипте смо дошли до закључка зашто је [REDACTED] потписала, односно зашто је [REDACTED] ишла, зато што је [REDACTED] једина имала избегличку легитимацију. То је разлог због чега су водили [REDACTED] да пријави нестанак родитеља, а ни тада [REDACTED] није рекла да су родитељи наводно убијени, него и тада су се тражили родитељи за која су деца оправдано мислила да су живи.

Кад смо већ код ових свежих догађаја покушаћу да помогнем за ово што је данас имало забуну у бројевима у овом извештају из Хага, ако пажљиво погледамо и сетимо се онога што смо пронашли, што је пронађено у контејнеру у дворишту болнице у Гњилану 12. јула 2000. године. Пронађено је седам врећа са деловима осам тела. И ако сад погледате пажљиво бројеве тих аутопсија и свака врећа је, прво је обележено са шифром ZZ локација, па следећи број је 01, 02, 03, 04, 05, 06 и 07. Ти бројеви су бројеви врећа, јер је било седам врећа. У врећи ови који су пронашли тела у врећи број који су означили бројем 6 су пронађени остаци два тела, па зато све ове бројке 01/001 означавају да је у тој врећи једно тело. У врећи број 6 су 06/001 и 002 тако да она бројка 7 верујем да је то искључиво грешка онога кад је то преписивао, јер није било седам делова тела у тој врећи него су се налазили две лобање и због тога је једна означена са 1, друга са 2 или како нам је то данас, мислим да је то разрешење ове недоумице коју смо данас која битно не мења суштину.

Следеће питање које ће се можда поставити је како знамо од пола окривљених тврди да нису били припадници ОВК. Ја ћу се и даље држати онога што је сведок сарадник „Божур 50“ рекао и по томе ћемо чини ми се, мени се чини да је то најбољи начин како доказати али је оно што је „Божур“ испричао се у потпуности поклапа са оним што смо добили, онај извештај који смо добили од Канцеларије специјалног тужиоца. Ако се сећате све се поклапа осим Ахмета Хасанија који је по извештају Канцеларије специјалног тужиоца ОВК приступио 14. јуна 1999. године. „Божур“ је за њега рекао да је то био дезертер који је после дошао. Чак у том извештају Канцеларије специјалног тужиоца постоји напомена да тај податак да је он припадник ОВК можда није веродостојан управо из тих разлога. И овде ћу се опет осврнути на оно што смо већ говорили, ви ћете се тога сетити, да један од начина на који би припадници ОВК требали да се интегришу у косовско друштво био тај да преко међународних организација за миграције да се обуче за неке друге послове јер по статистикама, по оним по пријавама које је радила ИОМ (Међународна организација за миграције) преко 25.000 људи се пријавило да су били

припадници ОВК. Чули смо Садику Селимона да су се тада пријављивали и они који јесу и они који нису, то мислим да је и Агуш Мемиси рекао, тако да тај податак а то је једини начин до кога Канцеларија специјалног тужиоца са Косова дошла користећи те податке које су добили од ИОМ неки који су се ту пријавили нису били стварно борци који су се борили, напротив неки који су се борили се нису пријавили. Сад због тога тај извештај ту бројку, та имена која су се налазила на том списку од 25.000 треба врло пажљиво користити.

Поставило се питање претраживања Ливачког језера, само ћу поменути онај извештај који смо добили, извештај радне групе за нестала лица и допис који је послат Међународном комитету Црвеног крста 23.05.2011. године којим радна група за нестала лица упућује захтев за поновним претраживањем Ливачког језера поузданијом методом и коришћењем високо технолошке опреме.

Следећа замерка бранилаца у претходном суђењу је била да сведок сарадник не може да се сети датума. Људи су различити, ја ћу поћи од себе наравно то никакав доказ није али могу да пођем од рецимо Садику Селимона који је давао одбрану и који нам је испричао да је дошао у Гњилане крајем јуна 1999. године, да је у том периоду Тачи био у Гњилану, да је командант града Ахмет Исуфи држао говор у насељу Гавран 2, значи ако сам добро запамтио Ахмет Исуфи је сада је један од министара у Влади Косова, али на питање који је датум то био када је Хачим Тачи био у Гњилану, Садике Селимон није могао да се сети, није могао да се сети ни овог другог датума када је Ахмет Исуфи држао тај познати говор у Гњилану, нити је могао да се сети када су оне фотографије када су га другари посетили у Гњилану настале. Тако да није чудо што сведок-сарадник „Божур-50“ не може да се сети датума када се шта догодило. Ако се сећате, он је то и објашњавао да управо, да је сигурније за оно што не зна, то му је иначе, иначе се тога држао, оно што није сигуран, није нам рекао, рекао је да није сигуран, да не зна, управо да би избегао да направи грешку. И ја то разумем.

Колега Крстић је на томе нарочито инсистирао, на оној жељи за освету код сведокиње „Ц-2“, и ако се сећате, 23. априла 2012. године у овој судници, је саслушана као сведок-психолог [REDACTED] и управо је објаснила супротно, није жеља за осветом руководила сведокињу „Ц-2“ да нам исприча да наводно, како каже колега Крстић, наведе овде невине, него, напротив, то је један од метода који је познат у психологији како да одржите особу која је тако нарушеног здравља. Она је тада рекла, госпођа [REDACTED], „ја тврдим да је овај механизам одбране имао улогу да заштити ову испитаницу од самоубиства, јер она је до тада најмање два пута покушала суицид“. Обећао сам да нећу трошити време на оно што смо већ рекли, а Ви сте то врло педантно, савесно и онако, наводим Вам за пример образложили у оној првостепеној пресуди, мислим на ове налазе и мишљења вештака.

Било је наводно спорно а о томе су говорили подједнако и сведок-сарадник „Божур-50“, о томе је говорио и окривљени Агуш Мемиси, говорио је

и чини ми се Садик Селимон, да су из страха за своје породице, они који су кренули у борбу, у ОВК, који су се придружили ОВК, давали лажна имена управо јер су се плашили да службе безбедности не сазнају њихов идентитет и да се њиховим породицама нешто не догоди. Тако нам је Агуш Мемиши рекао да се он пријавио под лажним именом „Џевдет“, то је сигурно морао да уради и Фатон Хајдари, обзиром на своје године, јер нису примали у ОВК млађе од 18 година. И „Божур-50“ је имао мање од 18 година и по савету стрица Фазлије, они су рекли да имају више година него што стварно имају и дали су лажни идентитет. И после су им, колико се сећам, те картице са тим лажним идентитетом одузели приликом повратка када су се враћали из Албаније на Косово, морали су те документе да предају.

Следећа питања која смо овде утврђивали је када је ОВК ушао у Гњилане. Па нам је Ахмет Хасани рекао да му је познато да је 14.06.1999. године трупа од око 100 припадника ОВК, међу којима су била и његова браћа [REDACTED], дошла у Гњилане. Сведок [REDACTED] на главном претресу од 06.06. је изјавио да је амерички контингент дошао 12.-13. јуна 1999. године, то су била та два, три критична дана. Сведок [REDACTED] је код истражног судије 09.02. на страни 2 изјавио да је киднапован 19. јуна, сведок [REDACTED] саслушан 24.02.2011. године, је изјавио код истражног судије да је 15. јуна био заробљен, [REDACTED], испитан 08.03.2011. године, на страни 2 транскрипта објашњава да је киднапован 15. јуна 1999. године, сведок [REDACTED] испитан 14.04.2011. године киднапован 19. јуна 1999. године, командир је, каже, им је скренуо пажњу да од 14. јуна више не раде, да нису у функцији обезбеђења. Пре неки дан је овде био начелник полиције у Гњилану, који се вратио и дошао тамо 01. јануара из Зрењанина, па је објаснио да је он до 13. увече био, да је 14. ујутру отишао за Врање, јер су тог дана дошли Американци. Сведок [REDACTED] испитан 14.04.2011. године, изјавио је да је 17. јуна као помоћник директора Здравственог центра претучен у згради болнице, сведок [REDACTED] испитан 11.10.2011. године, изјавио је да је 19.06. ухваћен у пољу заједно са [REDACTED]

[REDACTED] испитан 23.11.2011. године је изјавио да је цело село Трпеза код Клокот Бање изашло 16. јуна. [REDACTED] испитан 01.12.2011. године, на страни 2 транскрипта, објашњава да је 15. јуна киднапован из формиране колоне, сведок [REDACTED] испитан 01.12.2011. године, изјавио је да је 14. јуна киднапован у свом селу [REDACTED] код Косовске Витине. Сведок [REDACTED] испитан 23.12.2011. године објашњава да су он и два сина киднаповани 16. јуна 1999. године са аутобуске станице у Гњилану. Сведок [REDACTED] пред истражним судијом и на главном претресу изјавио је да су код њега кући дана 15.06.1999. године дошли припадници ОВК и одвели га у Интернат, тако да нису тачне тврдње окривљених да је ОВК у Гњилане дошао много касније. Чини ми се да су управо те тврдње биле везане за онај датум 20. јуни, да би доказали да не би уствари имали, да суд не би имао за шта да се,

како да образложи оружани сукоб пре 20. јуна. Мислим да је то била суштина тих тврдњи, да су дошли много касније. Ово што сам сада прочитао управо то демантује.

Нисмо судили у оном првом поступку, нисмо судили људима који су у раздвојеном поступку, па ћу ја сада да не понављам одбране Агуша Мемишија, Фатона Хајдарија, Ахмета Хасанија, Ферата које се у великом делу поклапају са сведочењем „Божура-50“ о тој некој командној структури за коју су они знали. Па само укратко. Агуш Мемиши је у својој одбрани означи Шахира Шахирија као команданта, Алију Реџепа као команданта, припадника ОВК, који су отишли у село Малишево и сместили се у основној школи, Фатон Хајдари у својој одбрани наводи да му је стриц Фазлија Ајдари кога је затекао у Интернату рекао да је главни командант [REDACTED], а да су остали главни Шафир Шахири, Фазлија Ајдари, Шефкет Муслију. А Реџеп Алију је био командант јединице смештене у школи у месту Малишево. На аутобуској станици су били четири брата Хасани-Ахмет, [REDACTED] и Назиф, који су малтретирали народ, како каже Фатон. Највише руководство ОВК у овом Интернату представљали су његов стриц Фазлија Ајдари, Реџеп Алију, Шефкет Муслију, [REDACTED] Шафир Шахири и [REDACTED] Реџеп Алију је руководио јединицом која је носила црне униформе и представљао се као војна полиција ОВК. Обезбеђивали су битне објекте у Гњилану, као што су Дувански комбинат, „Биначка Морава“, фабрика батерија, аутобуска станица, пекара. Фазлија Ајдари и његов стриц имали су задатак да руководи припадницима ОВК у Интернату који су родом из Прешева, а он их је ангажовао и он им је издавао наређења. Шефкет Муслију је командовао људима из Бујановца и још неким са Косова. Шафир Шахири је био задужен за персонална питања и контакт са припадницима КФОР-а. [REDACTED] је био заменик [REDACTED], који је био главни, њему, мисли се на Фатона Ајдарија и његов стриц Фаза је био командант, али су исто тако ови други, осим Фази, могли да дају наређења. Фаза им је говорио да њега морају да слушају, јер је он главни. Иначе, припадници ОВК су доводили цивиле у Интернат и то по наређењу команданата, који су одлучивали о томе ко ће ићи у привођење таквих лица у Интернат. Браћа Хасани су била на аутобуској станици у Гњилану и били су под командом Алије Реџепа који их је ангажовао да прати кретање лица и да их приводе и испитују. Окривљени Назиф Хасани је навео да је његов брат [REDACTED] био војник ОВК и да је његова јединица најпре била смештена у обданишту у насељу „Гавран-1“, одакле их је КФОР отерао, па су прешли у зграду школе у Малишево. Командант те јединице био је Реџеп Алији. Главни штаб ОВК за Гњилане био је смештен у згради где је раније био штаб Војске Југославије. У том штабу су седели команданти Фаза, Реџа, Реџеп Алију, извесни [REDACTED] и још неки. Познато му је да је на аутобуској станици у Гњилану била једна канцеларија, коју су користили војници војне полиције ОВК. Окривљени Ахмет Хасани у својој одбрани наводи да је око 100 војника било смештено у Интернату, од којих познаје

Фатона, његову браћу Самета и Ферата, стрица Фазлију, [REDACTED]
[REDACTED] Реџеп Алију, Шефкета Муслију, Идриз Алију, званог „Рамуш“.

Сада бих се укратко ту само осврнуо на одбране окривљених, поготову мислим на Фатона, Агуша, који су тврдили да оно што су рекли у полицији, да је то изнуђено тортуром како тужиоца, тако бранилаца, тако тумача и полицајаца. Али ниједан од окривљених у својој одбрани датој у полицији, децембра тог 2008. године, није рекао ништа што би њих компромитовало. Није ту никаквог признања било, нису они ни у чему учествовали, али су испричали оно што им се у том тренутку чинило безазлено. И јесте безазлено, гледано из угла нас, људи који рат нисмо доживели. Међутим, у главама гледано очима оних који можда треба тамо да се врате, гледано очима који тамо имају породице, стварност је другачија и ја верујем и страшно ми је жао због тога, али промена односа и према тужиоцу и према суду, код окривљених, је настала оног тренутка када их је неко подсетио да неко зло може да се догоди њиховим породицама. И како ћете сада да оправдате зашто сте нешто рекли, зашто сте дали командну структуру ОВК Ђилану, иако себе ту нигде нисте поменули, једини начин да се спасу и да се каже да их је тужилац, полиција, браниоци, тумачи, да су их на то натерали, а право објашњења, реалног, нити неког доказа о томе, напротив, Фатон је сам тражио да сутрадан, 27. поново да исказ тужиоцу. Агуш Мемиши није почео исказ док нисмо решили оно питање несталих 800 ЕУР-а и повреда које је задобио. О том, немојте ме погрешно разумети, том пријатељском односу без обзира колико је то однос између тужиоца и у том тренутку ухапшеног, а то је један, ако не могу да кажем баш пријатељском али могу да говорим о људском односу, обостраном људском односу, тај је однос био и са Садик Селимоном и са Ахметом, кога овде нема, ако се сећате је, сећате се да није могао реч ружну да каже о тим данима, ако је и било примене силе које се онако згражавамо, против које смо онако драматично, јер то никоме ништа не користи, само може да нанесе штету, ако је неко ове људе заштитио и разумео и није хтео да у томе учествује, а да се кривци не пронађу, то је, то сам ја и зато разумем сада, то је исти онај страх који је и код „Божура“, који је и код „А-1“, „А-2“, „А-3“, „А-4“, „А-5“, код „Б-1“, „Б-2“, „Ц-1“ и „Ц-2“, код свих оних људи који су одбили да дођу на суд, мислим на супругу „Б-1“, то је исти онај страх од освете, то је исти тај страх који се налази код окривљених, мени је због тога страшно жао, али можда ето, можда је то прилика.

Поновићу ја то – ми смо дужни да се осврнемо на све олакшавајуће и отежавајуће околности. Правилно је првостепени суд, Ви, правилно сте у оној првој пресуди разматрајући, удубећи се баш, то заиста када се више пута чита, као неки роман који не можете из прве да потпуно разумете, али више пута читајући Вашу пресуду, сам схватио са којом, са којим трудом сте поступали у овом предмету и удубећи се у животе овде окривљених, покушали да, тражећи олакшавајуће околности, да у њиховом понашању, да разумете зашто су, до те ситуације дошли, па сте анализирали њихову економску породичну ситуацију.

Видели смо то из оних фотографија које је колега Крстић презентовао, о сиротињи и беди која је нажалост на целој овој територији ове земље, али тек када су ухапшени, тек онда се неко сетио да скупи новац и да у овом конкретном случају, Фатону изграде кућу. Објаснио је то Садик Селимон да је свака албанска породица, сваки Албанац запослен у прошлих од тог рата, десет година уназад, морао да три посто својих примања да за ОВК. То су наставили и сада када су ови људи похапшени, сада их се неко сетио. Само бих подсетио на онај део завршне речи, у коме сам и тада говорио, да су и они жртвовани, да су урадили најпрљавији посао за оне који данас живе на гњиланском Дедињу. Међу тим људима су и прва тројица са ове оптужнице. А они остали на улици, без школе, без заната, без породица, без перспективе, без наде. Једини који, Ви сте то лепо анализирали, од њих, само су тројица завршила средњу школу, међу којима је Агуш Мечиши. Остали ни основну, једва.

Вратићу се, Нухију Шемси, његова одбрана је да није учествовао, да није био припадник, да никада није био на територији, али у фотоалбуму који је прегледао Ахмет Хасани, је за припаднике ОВК обележио Нухију Шемсија, Ајдари Фатона, Самета Ајдарија, Фазлија Алију, Алији Садика, Муслију Шефкета, Алији Идриза и навео је да је те особе видео у Интернату. Фатон је у својој одбрани, нећу понављати целу одбрану, али Фатон је навео да је дошао крајем, да је навратио тамо у јулу, августу, да види, да обиђе стрица, али Агуш Мечиши који је са његовим братом Саметом био на обуци у Албанији, је навео да када је дошао у Интернат са братом Фатовим Саметом, да су тамо затекли Фатона и да су се два брата спојила.

Ако се сећате, односно Нухију Шемсија, и Ферат када је објашњавао у својој одбрани у доба док Шемсија Нухију није био доступан овом суду, Ферат је изјавио да је био у Интернату, али да није силазио у подрум, јер му је Шемсија Нухију рекао да тамо не сме да се иде. Толико о томе да Шемсија Нухију није био припадник ОВК и да никада није био у Гњилану, нити у Интернату у Гњилану.

Судија, хоћете можда правити паузу, да ли се има неки план, ако Вам није тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо да направимо паузу и због молитве, сугерише Фатон.

За овим суд одређује паузу у трајању од 15-20 минута.

Дакле, видимо се у 12, пола сата, у 12 и 15, настављамо.

Седите.

Констатује се да су у судници присутни оптужени, браниоци и тужилац, да суд у 12 и 30 након паузе, наставља са претресом и наставља са изношењем завршне речи заменика тужиоца за ратне злочине.

Шта ћемо за колегу Бошковића, за завршне речи, да ли Ви имате информације? Сутра ће бити ту Бошковић, добро.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је грешком унето у записник да је приступио адвокат Стојиљковић, а да се он заиста није вратио, а да браниоци наводе да ће сутра свакако доћи адвокат Анте Бошковић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Извините, хвала Вам. Наставио бих само са анализом одбране окривљених који су тврдили да нису били присутни у Интернату у Гњилану. Па ћу користити оно што је рекао Мемиши Агуш, који је навео да је у исто време када и он, у Интернату су боравили Фазлија Ајдари, Алији Реџеп, Алији Идриз, Муслију Шефкет, Алији Садик, Самет, [REDACTED]

[REDACTED] Хајдари Фатон, Хајдари Самет, показана је и фотографија Фазлиу Бурима и за њега је рекао да га је виђао у Интернату у Гњилану. Наравно, овде је Мемиши Агуш изоставио Нухиу Шемсија који му је рођак блиски рођак, то смо установили касније. И у том тренутку је навео оне за које је мислио да није ни по кога опасно. Али да се вратимо на почетак. Ова оптужница је доказана свеочењем сведока сарадника, тог ретког али у овом случају врло поузданог испоставиће се у ратним злочинима можда јединог очевица-учесника. Жртве које су убијане не могу да сведоче. Њихове породице не могу да нам кажу како су њихови најмилији који су у то време били далеко од њих страдали. Можемо да слушамо приче које ничим нису доказане, можемо да слушамо о злим намерама и дан данас ко год је био на неком од скупова жртвама слушао је о злонамерним људима који су нудили да за велике количине новца пронађу оне којих више нема. Па су из тих разлога колале различите приче али једини који може да каже праву ствар да исприча како се стварно догодило то је неко ко је у томе учествовао. Окривљени сви до једног негирају учешће у овим злочинима, једини који нам је о тим злочинима испричао то је сведок сарадник „Божур 50“. Сведок сарадник „Божур 50“ је сведочио 25. децембра 2008. сведочио је 23. марта 2009., био је 11 дана на главном претресу у претходном суђењу и сведочио је још један дан ове године. И у свим тим изјавама је остао доследан, убедљив, једина промена која се догодила је та да је из ове кућице која је предвиђена за заштићене сведоке изашао кад су га прозвали окривљени да је кукавица и у лице им свима рекао оно што је пре тога испричао истражном судији, тужиоцу и овом већу. Био је толико убедљив да то се не може одглумити нити има разлога за тим, али кад је

говорио о стварима које је било тешко слушати њима је пар пута позлило, ја ћу поново то истаћи у оној ситуацији када описује како се разбија лобања једној од жртава да би јој Фатон укуцао упаљач у главу, сведоку сараднику је позлило. Нећу понављати његов исказ јер смо то више пута али за то могу да вам, Ви ме прекините ако мислите да је то непотребно али кад говори о кривичном делу описаном под тачком I оптужнице о томе говори, то можемо видети из транскрипата код истражног судије 24.12.2008. на страни 16 и 17, на главном претресу 10.03.2010. на страни 33, 34, на главном претресу 12.03.2010. на страни 9 и 10, на главном претресу 12.04.2010. на страни 39 и 40. За кривично дело описано под II о томе говори на транскрипту код истражног судије 25.12.2008. на страни 16. и 17. на главном претресу 10.03.201. на страни 6, 18.03.2010. страна 63-64. За кривично дело под тачком I тачка 3/1 код истражног судије од 25.12.2008. на страни 22, на главном претресу 11.03.2010. страна 9 и 10, 12.03.2010. страна 10 и 11, 15.03.2010. страна 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, на главном претресу 17.03.2010. страна 42, 18.03.2010. страна 52, тада је „Божур“ и демонстрирао у судници начин како је Агуш Мемиши седео и секао тела, овде је сео у овој судници. Даље, на транскрипту са главног претреса од 09.04.2010. страна 18, 12.04.2010. страна 35, 48, 24.05.2012. на страни 55. Тачка 3/2 код истражног судије од 25.12.2008. страна 20,21, на главном претресу 11.03.2010. страна 7 и 8, 16.03.2010. 14 и 15 стране, тачка 3/3 25.12. код истражног судије од 25.12. код истражног судије страна 21, 22, на главном претресу 11.03.2010. страна 8, 16.03.2010. страна 15, 09.04.2010. страна 24 и 50, ту је „Божур“ ако се сећате описивао како је знао да су лица која види на улици како је знао да су то Срби. Тачка 3/4 код истражног судије 25.12.2008. страна 23 и 24, на главном претресу 11.03.2010. страна 10, 12.03.2010. страна 11 и 12, 16.03.2010. страна 16, 17, 18, 24.05.2012. страна 55, 80. Тачка 3/5 код истражног судије 25.12.2008. страна 25, 26, на главном претресу 11.03.2010. страна 12, 13, на главном претресу 12.03.2010. страна 12, 21, 16.03.2010. страна 27, 28. 09.04.2010. страна 17. Тачка 3/6 код истражног судије 25.12. страна 27, 11.03. на главном претресу 2010. страна 8, 12.03.2010. страна 21, 22, 16.03.2010. страна 13, 14, 19.03.2010. страна 38, 09.04.2010. страна 19, 20, 41. Тачка 3/7 код истражног судије 25.12. на страни 28, 29, на главном претресу 11.03.2010. страна 8 и 9, 12.03. страна 12, 16.03. страна 19, 20, 19.03. страна 38, 09.04.2010. страна 37, 38 и 24.05.2012. страна 52. Тачка 3/8 код истражног судије 25.12. страна 31, 32, на главном претресу 11.03.2010. страна 11,12, 12.03. страна 12, 16.03. страна 10, 11, 12, 19.03.2010. страна 14, 15, 17, 39, 09.04.2010. страна 41, 42, 24.05.2012. страна 42. Тачка 3/9 код истражног судије 25.12. страна 33, на главном претресу 11.03. страна 9, 12.03. страна 12, 16.03. страна 21, 24.05. 2012. страна 46. Тачка 3/10 на главном претресу 12.03.2010. страна 13, 16.03.2010. страна 21, 17.03.2010. страна 41, 42. Тачка 3/11 код истражног судије 25.12.2008.године, страна 34, 11.03.2010. страна 12, 12.03. страна 14, 17.03. страна 48, 50, 51, 09.04.2010. страна 46. Тачка 3/12 код истражног судије 25.12.2008. страна 35, на главном претресу 12.03. страна 4, 24.05.2012. страна

42. Тачка 3/13 код истражног судије 25.12.2008. страна 36, 11.03. на главном претресу страна 13, 14, 12.03.2010. страна 14, 17.03. страна 44, 09.04.2010. страна 45, на главном претресу 12.04.2010. страна 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64. Тачка 3/14 код истражног судије 25.12. страна 37, 11.03. на главном претресу 2010. страна 14, 12.03. 14, 15, 16, 16.03. страна 18, 19.03. страна 21, 08.04. страна 54 и 12.04.2010. страна 26, 27, 28. Тачка 3/15 код истражног судије од 25.12.2008. страна 37, 38, 39 на главном претресу 11.03.2010. страна 14, 12.03.2010. страна 17,18, 20. 16.03.2010. страна 31, 32, 17.03. страна 16, 08.04.2010. страна 41, 42, 45, 09.04.2010. 38, 39, 40, 12.04.2010. страна 21, 22, 24, 25, 70. Тачка 3/16 код истражног судије 25.12. страна 40, и то је поновио на главном претресу. Тачка 3/17 код истражног судије од 25.12. страна 42, на главном претресу 11.03.2010. страна 15, 16.03.2010. страна 6 и 30. Тачка 3/18 код истражног судије од 25.12. страна 42, на главном претресу 11.03.2010. страна 15, 16.03. страна 7 и 30, 18.03. страна 66, 19.03. страна 12, 13. Тачка 3/19 код истражног судије 28.12. страна 13, на главном претресу 12.03.2010. страна 4, 15.03. страна 26, 27, 28, 19.03.2010. страна 39, и 12.04.2010. страна 29, 30, 33. Исказ сведока сарадника који сам малопре, пре паузе поменуо су у погледу по команди структуре скоро потпуно поклапа са исказима окривљених. И у осталим деловима тај исказ није усамљен, он се преплиће са исказима свих сведока који су овде продефиловали, овде и код истражног судије. Ја ћу се сад само осврнути на оне ствари које је тешко измислити па макар то и понављао јер је та чињеница страшно важна. Поступајући по наредби у „процедури“ би овде можда било добро да прочитам ето само тај део он је на више места објашњавао шта значи процедура, ево оно прво кад је код истражног судије 25. децембра 2008. објашњавао шта значи процедура сведок каже то је страна 18 транскрипта „па процедура је била ова, значи да му се сломе прсти, челична шипка што смо доносили нон стоп као палица онда су биле оне старије столице и шипке и била четири цевосна овако квадратна, само овде када смо га ми ухватили ја имао онога траку, онда је био бушена и једну жицу канапче или како да ти испричам да ти не испадне из руке када неком даш са њу да му сломиш прсти, да га утепаш по глави и то колена да му утепаш и то да се бode са нож, да му се ваде нокти, зуби, ако прича неко плаче превише, да му сечеш језик мислим како да кажем шта ти пада у памет радиш, туриш му главу у кесу, удавиш га, испустиш га, тепаш га, пребациш га, несвестан, бациш га у воду, вратиш га поново, бодеш га са нож, вадиш нокте, зубе, сечеш му уши, све живо“. Кад смо питали сведока сарадника да ли се неко истицао, да ли је неко само гледао, неко био ту увек запослен, сведок је објаснио да није могао нико ту да буде присутан а да у томе не учествује јер је било срамота, јер би га избацили, јер би му се смејали. Ту разумем вас када читајући налаз и мишљење вештака психолога говорите о оном делу да су то године када се поистоветите са околином а немате снаге јер сте премлади да се томе одупрете. Али има ту једна друга ствар, ово сматрајте да ово говорим сада о оним отежавајућим околностима да после не бих понављао. Својевремено у једном поступку

чувени клинички психолог Станко Ивандић вештачио је једног младог човека који је немајући никаквог разлога на сред улице претукао непознатог човека и кад је ухваћен одређено је вештачење због младости па тај клинички психолог чувени Станко Ивандић пита овог младог човека јел познавао жртву, тог старијег деду кога је претукао. Он каже нисам га познавао. Јел ти се тај деда нешто замерио? Па није. Па што си га онда из чиста мира ударио, онесвестио, поломио вилицу? И онда му је овај млади човек рекао „ па ја немам ништа друго, немам школу, немам будућност, ја морам да радим име“. Е то се догодило са нашим окривљенима и они су морали „да раде име“ у време кад су без школе, без будућности, искоришћени, злоупотребљени, могли да се истакну само ако су били бруталнији од других, ако су били безобзирнији од других и уз сво уважавање њихове младости, понављам поистовећивање са оним што раде људи у том узрасту, млади људи тог узраста, та разлика приликом одлучивања врсте и висине кривичне санкције се мора узети у обзир као отежавајућа околност. У тој бруталности ја ћу то поновити, и говорио је сведок сарадник о тој бруталности смо чули и од сведокиња „Ц1“ и „Ц2“ о тој бруталности смо чули од „Б2“ ових дана су спортисти на цени, „Б2“ је био репрезентативац у цудоу, његова каријера је тог дана завршена. Можда због тога што је био тако спреман и остао жив а и тај живот се тада завршио. О тој бруталности говори и „Б1“ који је молио да му не зовемо супругу јер је све оно што је претрпео то је за њега као и за све остале, то је био најгори дан у животу, али је рекао да оно што су радили његовој супрузи је било много горе. О тој бруталности говорио је „А5“ и сви сведоци овде који су прошли јер је та бруталност била наређена јер је наређење било да се такав страх утера онима који су остали у Гњилану да им више не падне на памет да се врате, они који су то преживели. Тај задатак је обављен перфектно, можемо да користимо разне изворе, нећу понављати онај извор који сам помињао у првој завршној речи, али овде имамо саслушане сведоке који говоре да је у Гњилану било између 18 и 20, 25.000 Срба, сада их има да ли 10. Говорено је чули смо податак да је било између 5. и 6.000 Рома, сада их је испод 100. И нисам чуо никога од окривљених да је рекао да нешто зна о томе, као да се у Гњилану ништа није десило. Ако слушате одбране окривљених, читате њихове одбране, неко ко је одавде далеко, неко ко само чита а није томе присуствовао, да ништа не зна о овом предмету, и да му дате само одбране окривљених, тај би човек закључио да се у Гњилану тог лета ништа није догодило. Можда понеки спорадични инцидент али да је нестао један град, то нећете чути. Нећу понављати одбране, кажем нико од њих не признаје у различитим фазама овог поступка различито су се бранили, међутим, оно што је чињенично утврђено је то да сведок сарадник нема ниједан разлог да лажно терети окривљене. То су његови другари. И поновићу оно што је он рекао кад га је питао један од бранилаца зашто је сада како је дошло до тога да окривљени више нису његови другови. Он је одговорио „не, они су били моји другови, они јесу моји другови и они ће остати моји другови, ако неке од њих буде требао бубрег, даћу, али ми смо то

урадили“. То је изјавио „Божур 50“. Од оне специфичности која вам остане за сва времена оне страшне ствари а на изглед небитне, поступиће по тој наредби да убијају и да после комадају тела. У том споразуму ОВК и КФОР-а о демилитаризацији и трансформацији је предвиђено немојте ми замерити, наћи ћу после у ком члану да је команда ОВК дужна да подноси извештај команди КФОР-а о ситуацији у граду. И зато је то наређење да се тела комадају да се склоне, да се никад не пронађу јер како ћете да оправдате мисији међународној која је задужена да спроведе мир а да вам Гњилане буде препуно мртвих тела. Зато су та тела комадана и зато је понављам, зато су кажњени „Божур“ и Агуш Мемиши након што су оног задављеног Србина оставили на улици, зато су кажњени са дежурством које није било на реду да се то више не би понављало. Али комадајући та тела, опет је то из исказа „Божура“ није то толико било тешко сакатити, мрцварити, убијати, најгори део тог посла је био комадање тела. Јер када исечете човека из оне утробе изађе све и свашта па то што је крупно то је могло да се у џакове рукама унесе а оно што је остало, она течност и они из стомака садржаји оно што нису могли да покупе и да ставе у џакове а сећате се како је „Божур“ то објашњавао да су прво имали оне џакове од канапа па је то пропуштало крв, па је после био проблем да се опере гепек аутомобила оне његове „Ладе“ од те крви, па су после добили црне џакове пластичне који су били за тај посао одлични али је на поду подрума интерната остао онај део тела који нису успели да спакују у те џакове и чистећи тај под водом која је чули смо и од оног сведока који је био домар у интернату да је у подруму заиста била чесма, чистећи тај под водом онису запушили канализацију. Е због те запушене канализације се развио тог лета неподношљив мирис смрад, о коме сви који су били у интернату говоре, о томе говори и Агуш Мемиши, говоре Ц-1 и Ц-2, сви они људи који су боравећи у Интернату чули крике, јауке, како каже сведок Б-2 „крици који нису били људски“, а јесу били људски, јесу, само је то прилика била нељудска, времена су била нељудска.

Исказ „Божура“ се поклапа, понављам, са исказима Ц-1 и Ц-2. Ц-2 га је препознала, Ц-2 је за „Божура“ рекла да је то онај који се понашао као петао, Ц-2 је за свакога дала опис, Ц-2 је у оном првом поступку препознала оне који су јој зло учинили, а у овом делу поступка кад је поново саслушавана извршено је препознавање и доле у просторији за препознавање је препознала и Нухију Шемсија али је рекла овде на главном претресу и доле приликом препознавања да неће да греши душу „Тај човек је био тамо али не зна да ли јој је нешто урадио“. Због тога сам одустао од гоњења за Шемси Нухија за то кривично дело јер не треба никоме да теретите човека за нешто што није сигурно урадио. И у овој оптужници је остало само оно за шта има доказа и за шта сам апсолутно убеђен да су окривљени то урадили.

Чули смо одбране окривљених, као да смо два света. Агуш Мемиши је изјавио да су Срби напустили Гњилане јер су добро успели да продају куће које

су имали и имања па су зато отишли, нема другог разлога. Данас смо чули да су [REDACTED] можда звери растргле. За боравак ове две жене осим сведока сарадника „Божура“ који је помињао неке две жене између осталих жена које су довођене у Интернат, ове две можемо да препознамо по оном податку да су оне извучене из реда за хлеб али и Фатон Хајдари говори о неке две жене које су доведене у Интернат и ништа друго не зна, зна да су биле неке две жене. Злочини, кривично дело несрећа која се догодила заштићеним сведокињама Ц-1 и Ц-2, потврђена је и исказом брата Ц-2 и то је изгледа једина особа којој је Ц-2 тада испричала шта јој се догодило, испричала је брату, који је то овде поновио и зато је и чуди да ћерка од [REDACTED] не исприча шта се догодило њеним родитељима, ако је то наравно тачно и ако је она то добро видела или доживела, зато је чудно да оно што је најгоре у животу што јој се догодило не исприча никоме, ни брату, ни сестрама, понављам, код којих је живела касније, нити да исприча КФОР-у који је видела сутрадан или истог дана, да исприча да је неко ударио у стомак, а да не исприча да су јој убили оца и мајку, то није логично и зато мислим тај исказ не можемо прихватити.

Да убрзам, значи првих 20 тачака оптужнице три од 1 до 20, оне I и II доказујемо исказима сведока сарадника и саслушаних сведока који о томе имају посредна сазнања. За кривично дело описано под тачком 21 доказ је изјава заштићеног сведока „Б-2“ који нема никаквог разлога да не исприча оно што му се догодило и који не може да одглуми оно стање које је доживео приликом препознавања доле у соби за препознавање и понављам кад је у врсти у којој је био и Фатон Хајдари препознао човека који га је највише тукао, њему је позлило и повратио је ту не стигавши до тоалета. То је она прича, да не понављам, то је онај његов исказ, онај потресни исказ, његово тело отупело од удараца, да више није осећао бол али му је у том тренутку сметало што му се смеју, па због тога што га ударају и смеју се да не гледа то ликовање оних који се на тај начин према њему иживљавају, онда је рекао „Ја кажем својим очима да се затворе, а она се не затварају, па онда кажем свом мозгу да каже мојим очима да се затворе, па се очи не затворе“. То је тај сведок кога мајка није препознала кад је дошао кући после неколико сати и нема он разлога да терети икога ко му зло није учинио и због тога иако је у првом моменту помињао Самета кад га је видео овде онда је тај део исказа променио и рекао „Не, није то тај човек, нисам сигуран да је то тај“ и због тога што није сигуран због тога нема Самета у тачки 21 оптужнице.

Тачка 22, чули смо од више окривљених и сведока сарадника да су браћа Хасани била на аутобуској станици. „Б-2“, његова супруга и његов пријатељ су доведени након што су скинути из аутобуса доведени на аутобуску станицу и „Б-1“ је од људи који су га тукли међу у албуму фотографија и овде приликом

препознавања препознао Хасани Назифа и то се потпуно поклапа са свим оним изјавама да су браћа Хасани била на аутобуској станици.

И тачка 23, сведок „Пет“ је препознао Хајдари Самета као једног од оних који је 16. јуна 1999. њега, његовог брата и оца одвели, мучили, тукли бејзбол палицама, Хајдари Самет пиштољем, након чега су их пустили на слободу, 16. јуни, и то се уклапа у ону тврдњу да је ОВК ушао заједно са американцима, то је био 14. јуни, 16. јуна је овај човек отет и претучен јер је његов отац возио аутобус па су дошли да отму аутобус па се овај успротивио и због тога су тако прошли. Мислим да је сведок [REDACTED] помињао да су се највећа зла за која он зна, отмице, убиства, догодиле између 15. и 25. јуна у тренутку кад су дошли победници, у тренутку како то сведок сарадник објашњава кад су им Американци маринци рекли „имате три месеца да радите шта год хоћете, кад се окренем ради шта хоћеш“, и тако су поступали и помогли су им, мењали су се, давали ножеве како је објашњавао као сувенире али су им давали и оне пластичне лисице стеге о којим осим „Божура 50“ говоре и други, и више њих је помињало те пластичне стеге, па тако [REDACTED] саслушан 07.02.2011. код истражног судије на страни 22 транскрипта изјавио да су га везивали пластичним лисицама, тим стегам. Сад откуд неком припаднику ОВК пластичне лисице ако му то није дао неко ко га је тамо послао на тај задатак. Све то кад повежете видите да су сви окривљени поступали по наређењима која су њихови претпостављени издали.

Овде је саслушано преко 100 сведока, па ћу ја сад само укратко, нећу причати њихове судбине али ћу само, они су сви вршили неко препознавање, односно из фото-албума разгледајући фото-албум, рецимо сведок [REDACTED] саслушан 07.03.2011. под бројем 16 у фотоалбуму препознао Фазли Ајдарија, лице у Интернату које је улазило излазило у собу у којој је он мучен. Сад говорим ко је све поменуо Фазли Ајдарија. Сведок [REDACTED] 14.04.2011. године је изјавио да је у Интернату препознао Ајдари Фазлију, Алији Реџепа – другоокривљеног, сведок [REDACTED] осим што је препознао Ајдари Фазлију препознао је и Алији Реџепа и Шаһир Шаһирија, да после не бих понављао, препознао је под бројем 22 Шефкета Муслију. Шефкет Муслију, помиње га, односно препознаје га у фотоалбуму [REDACTED] 07.03.2011. Шефкет Муслију га подсећа на тог што их је тукао, подсећа га. Сведок [REDACTED] на фотографији бр.22 - „њега знам као фигуру, он ме газио, био ланцима“. Сведок [REDACTED], њега смо помињали мало пре, лице које је било у соби док су га тукли – Шефкет Муслију. Петоокривљеног Садик Алију, сведок [REDACTED] на фотографији број 21 препознаје лице које је видео у Интернату обученог у црну униформу, улазио је на кратко у собу, који су их тукли и сад он каже „Он ги је главни ту изгледа“.

Агуш Мемиши, њега од ових саслушаних људи помиње [REDACTED] [REDACTED] саслушан 07.02.2011. који је приликом разгледања фотоалбума на слици 37 рекао да је то лице које је у тој кући, и он је стално имао пиштољ, стално га репетирао, претио, ударио, тражио, на страни 7 транскрипта.

Сведок [REDACTED] као сведок испитан 13.06.2011. на страни 23 транскрипта под бројем 37 препознаје лице као једног од четворице који су га тукли, то је Агуш Мемиши.

Осмоокривљени Фатон Хајдари, њега је у фотоалбуму сведок [REDACTED] [REDACTED] саслушан 18.02.2011. на слици број 4 препознао једног од 25 људи који су га киднаповали и малтретирали.

Сведок [REDACTED] саслушан код истражног судије 25.02.2011. под бројем 4, то је Фатон Хајдари, помиње да је то можда тај који га је малтретирао, али није сигуран.

Сведокиња [REDACTED], радника затвора у Гњилану, која се плашила испрва да дође овде, да би на крају ипак дошла. На фотографији број 4 препознаје лице и каже „То је тај што је био само што је отмицу извршио мог мужа тај млађи дечко, на њега ми мало има“, Шемси Нухију.

Сведок [REDACTED], разгледајући фотоалбум навео је да је на слици број 2, „То је тај што је био лепушкаст, као што је овај, имао је аутомат и ћутао, није хтео да разговара са нама“, то је иначе сведок кога сам мало пре помињао, нисам име могао да се сетим али то је тај сведок који је навео да је у Гњилану било између 18 и 20.000 Срба пре лета 1999. године, а након тога 25-30 људи, то је хиљаду пута мање, 0001% Срба у Гњилану, не 1%, него 01%.

Сведокиња [REDACTED], саслушана код истражног судије 09.02.2011. изјавила је да је лице са фотографије број 2, а то је Шемси Нухију, да то лице личи на оне који су били у њеном дворишту.

Сведок [REDACTED] испитан 12.05.2011. за лице под бројем 2, то је Шемси Нухију, каже да је то лице које га подсећа на човека који је пуцао на њега и његову жену и на крају оно што сам већ поменуо Ферат Хајдари у својој одбрани наводи да му је Шемси Нухију рекао да бране да се сиђе доле у подрум у Интернату кад је дошао да тражи брата Ферат, срео је свог комшију и друга и рођака Шемси Нухију који му је рекао „немој да сиђеш доле у подрум, бране“. Али смо чули после да Ферат није послушао па је сишао али то сведочење Ферата уз ова остала оповргава одбрану Шемси Нухију да није био присутан у Гњилану, да није био припадник ОВК. И кад смо код Шемси Нухија као разлог

због чега није могао да буде у Гњилану наводи болест, тешку болест свог брата, мени је због тога страшно жао, наравно, тог човека више нема али није логично да 1999. због болести брата будете уз њега да би га чували иако је он ожењен и има дете, а да 2000.-2001. идете у ОВПБМ кад је болест, поготову та болест мултиплесклероза, она не може да иде на боље, може само да иде на горе, значи у време кад је брату горе Шемси Нухију је ишао у ОВПБМ и био један од важнијих тамо, а не како он каже да је љуштио кромпир.

Иначе Ц-2, што сам мало пре поменуо, препознала је исто наравно Шемси Нухија али је и колега Радуловић сведокињи Ц-2 показао три фотографије. Фотографију под бројем 1, фотографију број 2 и фотографију број 3. Фотографија број 2 је била фотографија Шемси Нухију са пасоша, број 3 са личне карте и сведокиња Ц-2 је рекла да су фотографије 2 и 3 оног човека који је био у Интернату али није сигурна да је тукао. За фотографију број 1, ако се сећате, рекла је то није тај, „Не знам ко је тај“. То не може неко ко коме се то није догодило.

Затим бих се осврнуо, не знам колико је то јасно али то ја нама јасно у судници, мени се чини да о томе не треба причати, кад је вршила препознавање које помиње то и Апелациони суд, због тога то и говорим сад, кад је Ц-1 вршила препознавање, то је вршено у овој судници, тако што је Ц-1 била у овој кућици, сад да би и они који нису ту то разумели, та кућица за сведоке, за заштићене сведоке се налази у углу ове суднице и оно што је испред онога ко седи у тој кућици је само најближи члан судског већа. Најближе што се може стати је десно, удесно, удаљено 3 метра од стакла у коме се налази заштићени сведок. То стакло је обложено црном фолијом и ако станете најближе што можете изнад вас је али иза главе је осветљење, то се дешавало колко се сећам у поподневним часовима, било је упаљено светло, значи светло које је онима који треба да буду препознати иза главе, то зову контра светло и у таквим условима кад је најближа особа за препознавање удесно три метра, а онај који је шести се налази 7-8 метара удесно, па чак и питање је да ли може да га види из тог, у тим околностима кад сведокиња не да није никог, него је рекла да не може да види и зато је прекинуто препознавање, што она у тим околностима није могла да види све који су се ту поређали, није видела ту врсту на начин како је то предвиђено ЗКП-ом, а на тај начин је вршено препознавање зато што се ради о заштићеној сведокињи, да се то не би радило доле, да не би видели адвокати странке. Након тога, након што је прекинуто, организовано је да се то изврши у соби за препознавање на начин како то доликује овој установи, а не зато што је преко ноћи, како каже колега Крстић, неко некога наговарао да не знам шта каже.

Само кад сам већ код Ц-2 мало пре био, рекла је Ц-2 за Шемси Нухију „Он је био тамо али нећу да грешим душу да ме тукао, али зашто ми није помагао, зашто ме није заштитио од других, боље да су ме тамо убили да ме

нема више“. Ово би било добро да је сам крај завршне речи али је то питање које свако од нас да ли би помагао или да ли би у томе учествовао и то је питање. Нисте им тада помогли али нисте ни сад помогли, нико од окривљених није помагао да се разреши, а за породице несталих је најважније да се сазнају где су тела, нису им помогли тада, не желе да у томе помогну, да о томе нешто кажу ни данас.

Идем даље, Ахмет Хасани, њега помиње [REDACTED] 07.03.2011. препознаје га на фотографији број 16, не, извините, на фотографији број 34 Ахмет Хасани, особу која је била у црној униформи у Интернату, која је улазила у собу где су их тукли. Самет Хајдари, сведок [REDACTED] 07.03.2011. под бројем 40, каже „Мислим да је био он“, и сведок [REDACTED] 07.03.2011. каже за лице под бројем 40, а то је Самет Хајдари, да је то лице које је стајало испред врата док су их мучили.

Ја ћу користити оно што је овај суд у првостепеној пресуди навео, мислим да је то добро било, одлично, закључак да је, мислим да се то ништа није променило од тада, да приликом суочења сведока сарадника са оптуженима, сведок сарадник је био спреман да свима понови у лице оно што је рекао, а нисмо чули овде ниједно логично објашњење зашто би сведок сарадник лажно теретио оптужене и због тога мислим да не треба доводити у сумњу тачност исказа сведока сарадника. Исказ сведока сарадника је у том погледу, у погледу исказа који је дао потпуно сагласан са исказом оштећених, чак и одбранама оптужених. Сматрам да је веродостојан у погледу пружања података о томе да су постојале групе које су спонтано формирали углавном према месту одакле су потицали војници и то су објашњавали Агуш Мемиши и Хајдари Фатон. Доказано је да су цивили заробљавани на улици само зато што су Срби. Такође обзиром да нису пронађени сви делови скелета не може се искључити могућност, како су то навели вештаци, да су скелети сечени накнадно. Доказано је да су српско становништво од стране групе ОВК претресано, да су киднаповани на улицама, у двориштима, кућама, становима, убијали их, да су их затекли или заробљавали и одводили у Интернат у Гњилану и на друга места где су били стационарани и смештене јединице ОВК. Ово је рађено да би се становништво застрашило, српско становништво и неалбанско да би они који су пуштани причали у граду о злочинима, да је то све рађено, све те отмице, пљачке, паљења кућа, да су носили велики страх због чега се становништво иселило и како кажу сведоци тек после бомбардовања је почео пакао, створен је страх код цивила српског становништва, а тај страх је наређен, тај страх је извршење задатка и у томе су успели, то смо више пута поновили.

Сматрамо да је доказано да су оптужени ово дело извршили са умишљајем, да су сви оптужени сваку од радњи предузели свесно и вољно, сваки од оптужених био је приликом предузимања свих радњи кривичног дела, свесно обележја кривичног дела, свесно својих радњи, узрочне везе радњи и

последнице које ће услед тога наступити, околности и начин под којима је дело извршено. Сви оптужени су имали свест о последици јер су сви хтели да својим радњама проузрокују. Оптужени су били свесни свих околности који имају значај обележја овог кривичног дела. Сви оптужени поступали су са директним умишљајем свесно и вољно, све радње су предузимали како у односу на цивиле који су били и затварали их и мучили их до смрти тако и у односу на жене које су силовали, хтели су овакве последице и хтели извршење овог кривичног дела, а све у циљу да се српско и неалбанско становништво протера са Косова. Осим тога сви оптужени су при наношењу тешких патњи и повређивања, нечовечног понашања и мучења, псовања, вређања, били свесни да жртве понижавају, да са њима поступају на деградирајући начин, да жртвама наносе патње, да их муче, према њима нечовечно поступају. Ово кривично дело окривљени су извршили као саизвршиоци, испуњени су у конкретном случају како објективни тако и субјективни услови за постојање саизвршилаштва, а то су учешће у делу, свест о заједничком деловању. Мучење на различите начине, чупање ноктију мотоцанглама, вађење зуба, убадање ножем, убијање цивила у кућама, на улици, силовање жена, у свему томе су поступали као саизвршиоци уз свест о заједничком деловању. То понављам још једном, у извршењу овог кривичног дела сви су учествовали.

Обећао сам да ћу оставити места да још неко нешто каже данас, можда сам нешто и изоставио, али кад се говори о врсти и мери кривичне санкције, о отежавајућим, треба да наведемо отежавајуће околности. Не знам шта да кажем за олакшавајуће осим да наведем број деце сваког, како ви кажете, њихову младост. За ове којима се, према којима је био раздвојен поступак не знамо ближе податке и њихове породичне прилике. За присутне и оне који су били присутни знамо. Имајући све у виду осим три изузетка ја мислим да свако од окривљених заслужује максималну казну затвора. Када су у питању Ајдари Фазли, Алији Реџеп и Шаһир Шаһири као наредбодавци, они су имали 33, 37, 35 година, били су међу најстаријима. Кад сам говорио о онима који су отровали ове младе људе мислио сам на њих и осим казне од по 20 година ништа друго не заслужују. Сви они данас добро живе, то смо чули од окривљених, то смо чули од његових рођака Фазлија Ајдарија. Фазли Ајдари је стриц Фатону Ферату и Самету. Сећате се шта су у полицији о Фазлији Ајдарију њих тројица рекли. Помињао га је и Хасани Ахмет који каже да Фазли Ајдари не сме да се врати у Прешево јер је окрварио руке, али чини ми се учинио је злочин над Србима и не Албанцима, неким Албанцима из Гњилана, али је већи злочин чини ми се из тог угла гледано, из угла од породице окривљених учинен према овде окривљенима јер су та тројица њих отровали, како каже сведок сарадник. Они су им усадили ону мржњу о којој је говорио сведок сарадник. Они су им обећавали снове о великој Албанији и како каже сведок сарадник они кад су дошли у Гњилане неко им је говорио да ће ићи даље, па један од планова је био да се иде у Црну Гору а стварно шта се догодило та ОВК формација се претворила у Ослободилачку војску Бујановца,

Прешева и Медвеђе и наставила рат на југу Србије, а други део они са подручја Македоније су отишли у Ану и борили се у Македонији. То су снови о великој Албанији, то су снови о којима је на питање Радуловића одговарао сведок сарадник пре 2 месеца у овој судници, па је он као и његови другари веровао у ту идеју а оно што се стварно догодило да они који су их том идејом задојили они данас добро живе у Гњилану и њихова деца се школују у Швајцарској, а ови људи седе на клупи. Е због тога за ову тројицу тражим 20 година затвора максималну казну. Да има више ја бих тражио више, али више не може, али може да се каже да су они отровали и окривљене и ове народе који су сложено живели у том Гњилану посвађали. Нема цене за ту, нема казне за то, за тај злочин. Ко зна колико година ће проћи да се страсти смире и да се на овим просторима живот бар некако нормално настави.

Муслију Шефкет нема ко га није поменуо, али он у овој оптужници некако је остао по страни јер је он предводио бујановачку групу. Сведок сарадник је припадао прешевској групи па о томе више зна, али од свих присутних нема ко га није поменуо ни од сведока који су саслушани, ни од „Божура“ који је ту био јер је то један од бруталнијих људи и по понашању и по наређивању и по каснијем животу. И за њега 20 година. Алији Садик, иначе само ћу поменути за Муслију Шефкета за њега се у овој оптужници везује убиство пет људи. Алији Садик 34 године је имао тад, Муслију Шефкет 26 тад, за њега се, он се везује за убиство четири човека. Да је један човек убијен на овако свиреп начин мислим да је то казна која је 20 мало и за Алији Садика предлажем 20 година затвора. Алији Идриз 21 тело на души у овој оптужници. Имао је 27 година тад и то су браћа Алији Садик, Алији Идриз, Алији Реџеп, сви су браћа. Мемиши Агуш у време извршења дела имао је 20 година, максимална казна која се може изрећи млађем пунолетном лицу је 15 година и ја тражим 15 година. Мемиши Агуш на души 36 људи, али се Мемиши Агуш истицао у томе. То је оно што смо пре 2, 3 сата о чему сам говорио било је оних који су учествовали, али неки су се истицали. Мемиши Агуш је био међу онима који су се истицали. Хајдари Фатон у време извршења 16,5 година, максимална казна која му се може изрећи обзиром да је био малолетно лице 10 година и ја тражим 10 година. И он има 36 душа. Нухију Шемси у време извршења 24 године, 19 људи је страдало на начин који је описао „Божур 50“ а у томе је учествовао Нухију Шемси. Понављам да је један страдао на овај начин колика би казна била. Овде је 19. И за Нухију Шемсија предлажем максималну казну од 20 година затвора. Хасани Ахмет 24 године је имао, учествовао у убиству 20 људи, суд га је пустио из притвора и он данас није ту. Хасани Назиф имао је 30 година, био је старији од ових који су били у притвору, али немамо га у извршењу убистава, имамо га у силовању, имамо га у оном бруталном пребијању и за њега због тога предлажем 11 година затвора, најмање 11 година затвора. [REDACTED] у време извршења дела 31 годину, учествовао у најмање 18 убистава. То је мање него што су Мемиши Агуш и Фатон Хајдари и остали, али је то тај [REDACTED] који је био с њима узор, то је тај кога су сви

запамтили, то је тај због кога се Фатон Ферату хвалио „види шта ме је [REDACTED] научио“, то је тај због кога је онај несрећни човек четири пута ударен у главу металном штанглом док му Фатон није разбио главу и након тога му укуцао упаљач у главу, јер то је изум [REDACTED]“, то је он учио он са [REDACTED] је томе научио Фатона [REDACTED] и ови остали који су ту присуствовали. То је тај узор који се нимало не разликује од ових наредбодаваца и због тога ја тражим за [REDACTED] 20 година затвора. Хајдари Самет [REDACTED], могуће му је изрећи 15 година, ја тражим 15 година због упорности, како сте Ви то у првостепеној пресуди, због броја, односно начина и броја радњи. Хајдари Ферат за њега „Божур“ каже да је био туриста, али тај туриста је био присутан, малопре сам то поменуо кад је Фатон оном човеку забио упаљач у главу. Тај туриста је био присутан када су због њега и његових рођака страдала најмање 10 Рома у ромском насељу када су побијени, силовани, опљачкани, запаљени и у оне најбоље куће су се уселили Фазлија Ајдари и његови рођаци, међу њима је био и Ферат. Због тога тражим 10 година. Сахити Камбер и он је учествовао у том нападу на Роме. Немамо податак да се издвајао бруталношћу и због тога у доба кад се ово дешавало је [REDACTED], не знам за Ферата да ли сам рекао имао је [REDACTED], Сахити Камбер [REDACTED], због 10 година, најмање 10 година затвора тражим. Садик Селимон првостепеном пресудом суд му је изрекао казну од 15 година затвора. Ми смо се жалили на ту пресуду и сада би било логично да тражимо 20 година, али ја због свих околности које су се догодиле због чега ми је, то смо већ рекли, али изузетно жао. Због тога и за Садике Селимона којина души има пет људи не тражим 20 него 15 година затвора. Садике Селимон који је у доба извршења имао [REDACTED]. И на крају Фазлију Бурим кога је суд пустио, према коме је суд имао, коме је суд поверовао и због његове болести и због његове младости, у време извршења имао је [REDACTED], али који се као и остали није, који су пуштени није вратио и нема га данас овде. На души има пет људи, изузетно бруталан, сетићемо се „Ц-2“ која је пала у овој кућици када је видела Бурима који је изашао да јој поставља питања, кога је „Ц-2“ означила као најбруталнијег, најохотијег, кога јеј помињо и „Божур 50“ као човека који је раскрварио жену па су остали морали да стану са силовањима. Због те бруталности тражим максималну обзиром да је био млађе пунолетно лице, то је 15 година.

Да ли се може речима описати какве су последице остале од жртава. Нећу понављати оно што су нам вештаци испричали, али ћу само рећи ни „Ц-1“, ни „Ц-2“ немају породицу, немају потомство, немају наду и остаће целог живота саме ако успемо да их одржимо у животу, а свако ово сведочење им само штету њиховом здрављу нанесе.

Окривљени од оних који могу добити 10 до оних који могу добити 20 ће изаћи једног дана, изаћи ће у неким зрелим годинама и моћи ће да наставе живот тамо где су га прекинули. Људи којих више нема „Божур 50“ нам говори

о најмање 47 људи, да су он и његови другари убили на најсвирепији начин, у Гњилану недостаје 112 људи од којих се 32 још тражи, за њих је све завршено.

Дозволите ми, ја сам то у оној првој завршној речи прочитао, некако је то било на брзину, обећао сам једној од жртава да ћу поменути оно како се осећа човек који је морао да напусти свој дом. И она каже овако: „Осећам понижење зато што морам да напустим свој дом, зато што ме протерују из куће, морам да прекинем дотадашњи живот, а никога нисам повредила нити икоме лоше учинила. Осећам тугу због свега што се око мене дешава, не знам како да наставим живот тамо где су га други зауставили. Осећам бес према онима који су ме избацили из куће и дотадашњег живота према онима који ме нису заштитили а могли су и били су дужни. Не могу да каналишем бес, бесна сам на наше, на њихове, на све. Осећам немоћ зато што неко управља мојим животом а ја на то не могу да утичем, откуд им право. Осећам страх да ли ће моја породица, пријатељи, комшије преживети, страх да не почнем да мрзим, да не постанем као они. Осећам очај због тешке преживљене трауме за коју лекари кажу да ћу се лечити годинама. Имам сумњу у све, пре свега у себе, у здрав разум како нисам могла да предвидим да ће се све ово десити. Осећам неизвесност куда сад, како даље, шта ће бити са свима нама, хиљаду питања на која ја немам одговор. И осећам стид зато што се ово дешава у мојој земљи“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

У завршној речи заменик тужиоца за ратне злочине анализира изведене доказе, посебно исказ сведока „Божура 50“, указује на став и образлаже став због чега сматра да се после 20.06.1999. па до децембра 1999. године на простору Косова одвијао немеђународни оружани сукоб, указује на делове одбране оптужених из којих се може да извуче закључак да су учествовали у извршењу дела, указује на то који су докази за сваку од тачака оптужнице. Предлаже указујући да су оптужени поступали свесно, вољно као саизвршиоци, да се сви огласе кривим и осуде на казне онако како је предложио према аудио запису са овог суђења. На крају емоционално на начин забележен аудио видео записа предлаже да се сви огласе кривим и осуде по закону уз цитирање исказа једне од оштећених која је дала заменику тужиоца за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господо, сутра да ли можемо да се држимо реда онако како је то означено у оптужници, дакле прво Марко Миловић, колега молим Вас да своје обавезе ускладите са својим раније заказним стварима због тога што би требало да се држим овог реда и да тако завршимо. Да ли је то могуће или не?

АДВ. МАРКО МИЛОВИЋ: Ја бих замолио ако може сутра после паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како може после паузе ако Ви браните првооптуженог, како је то могуће, како је то могуће да реметимо тај ред?

АДВ. МАРКО МИЛОВИЋ: Колеге чији су брањеници такође у одсуству, бар двојица, тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, нема ни другог колеге Стојиљковић Небојше који је такође бранилац другооптуженог коме се суди у одсуству.

АДВ. МАРКО МИЛОВИЋ: Замолио бих ако може неко од колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви тамо не можете да нађете замену?

АДВ. МАРКО МИЛОВИЋ: Зато што имам притворски предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и овде је притворски предмет и на крају смо. Хајдете молим Вас тамо обезбедите замену. Господо обавестите ме шта је са Стојиљковић Небојшом, ми ћемо такође проверити и евентуално да не држимо сутра претрес. Значи, ми свакако морамо знати шта је са Стојиљковићем.

АДВ. МАРКО МИЛОВИЋ: Ја бих сутра дошао после паузе због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја Вам и кажем, ми не знамо када је пауза.

АДВ. МАРКО МИЛОВИЋ: Од 11 до 11:30 бих ја дошао овде ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Довршено у 14:08 часова.

Наставиће се сутра у истој овој судници у 09:30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА